

STATEN VAN SINT MAARTEN

Ingek. 02 APR 2015

Volgnr. 15/599/14-15

Par. *AMG*

STATEN N. A.

Ontv. - 5 SEP 2007

No.

Staten van Sint Maarten
Zittingsjaar 2014-2015-064

STATEN VAN DE NEDERLANDSE ANTILLEN
ZITTING 2006-2007-3222

LANDSVERORDENING houdende vaststelling van
regels inzake het mediabeleid (Medialands-
verordening)

AANBIEDING

No. 1

De Gouverneur van de Nederlandse Antillen biedt aan de Staten ter goedkeuring aan een ontwerp-landsverordening houdende vaststelling van regels inzake het mediabeleid (Medialandsverordening).

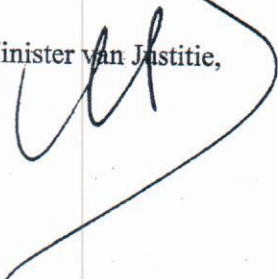
Willemstad,

- 4 SEP. 2007

De Minister van Onderwijs en Cultuur,

De Minister van Justitie,

Staten van Sint Maarten
Zittingsjaar 2014-2015-064

STATEN VAN DE NEDERLANDSE ANTILLEN
ZITTING 2006-2007

LANDSVERORDENING van de
houdende vaststelling van regels inzake het
mediabeleid (Medialandsverordening)

ONTWERP

NO. 2

IN NAAM DER KONINGIN!

DE GOUVERNEUR van de Nederlandse Antillen,

In overweging genomen hebbende:

dat het wenselijk is te komen tot een scheiding van de regelgeving op het gebied van het mediabeleid en het telecommunicatiebeleid;

dat het wenselijk is in het kader van het mediabeleid op basis van soberheid en flexibiliteit nadere regels te stellen, waaronder bepalingen die leiden tot het ontwikkelen van een reclamecode en een journalistieke gedragscode;

dat daartoe een Mediaraad voor de Bovenwinden en een Mediaraad voor de Benedenwinden wordt ingesteld;

dat het wenselijk is nadere regels te stellen betreffende de administratieve handhaving van de verplichtingen inzake het mediabeleid;

Heeft, de Raad van Advies gehoord, met gemeen overleg der Staten, vastgesteld onderstaande landsverordening:

HOOFDSTUK I. BEGRIPSBEPALINGEN

Artikel 1

1. In deze landsverordening en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:
 - a. Minister: de Minister van Onderwijs en Cultuur;
 - b. media: alle gedrukte en elektronische vormen van massacommunicatie;
 - c. televisie-omroep: een elektronische mediadienst die betrekking heeft op het verzorgen en uitzenden van televisieprogramma's;

- d. radio-omroep: een elektronische mediadienst die betrekking heeft op het verzorgen en uitzenden van radioprogramma's;
 - e. omroepprogramma: een elektronisch product met beeld- of geluidsinhoud, dat bedoeld is om te worden uitgezonden en bestemd is voor ontvangst door het algemene publiek of een deel daarvan, met uitzondering van datadiensten, diensten die uitsluitend op individueel verzoek beschikbaar zijn, en andere interactieve diensten;
 - f. programma-onderdeel: een duidelijk afgebakend en als zodanig herkenbaar onderdeel van een omroepprogramma;
 - g. televisieprogramma: een omroepprogramma met beeldinhoud, al dan niet mede met geluidsinhoud;
 - h. radioprogramma: een omroepprogramma met geluidsinhoud;
 - i. verzorgen van een omroepprogramma: een omroepdienst, bestaande uit het voorbereiden, samenstellen en uitvoeren van een omroepprogramma;
 - j. uitzenden van een omroepprogramma: een omroepdienst, bestaande uit het al dan niet gecodeerd verspreiden van een omroepprogramma naar het algemene publiek of een deel daarvan door middel van een omroepzendernetwerk of een omroepnetwerk;
 - k. omroepnetwerk: een inrichting als bedoeld in artikel 1, onderdeel v, van de Landsverordening op de telecommunicatievoorzieningen;
 - l. omroepzendernetwerk: een inrichting als bedoeld in artikel 1, onderdeel w, van de Landsverordening op de telecommunicatievoorzieningen;
 - m. omroepinstelling: een natuurlijke of rechtspersoon die een omroepprogramma verzorgt voor uitzending door middel van een of meer omroepzendernetwerken of omroepnetwerken;
 - n. uitgever van een persorgaan: de natuurlijke of rechtspersoon die het persorgaan uitgeeft;
 - o. aanbieder van een omroepzendernetwerk: de natuurlijke of rechtspersoon die met een krachtens de Landsverordening op de telecommunicatievoorzieningen verleende concessie, machtiging of vrijstelling uitzendcapaciteit door middel van een omroepzendernetwerk ter beschikking stelt;
 - p. aanbieder van omroepnetwerk: de natuurlijke of rechtspersoon die met een krachtens de Landsverordening op de telecommunicatievoorzieningen verleende concessie, machtiging of vrijstelling uitzendcapaciteit door middel van een omroepnetwerk ter beschikking stelt;
 - q. reclameboodschappen: boodschappen en andere uitingen waarmee wordt beoogd het publiek te bewegen tot of die tot gevolg kunnen hebben dat het publiek wordt bewogen tot het kopen van een bepaald product of het gebruik maken van een bepaalde dienstverlening, dan wel gunstig te stemmen ten aanzien van een bepaald bedrijf, een bedrijfstak of een bepaalde instelling teneinde de verkoop van producten of de afname van diensten te bevorderen;
 - r. adverteerder: de natuurlijke of rechtspersoon in wiens opdracht een reclameboodschap wordt uitgezonden of gepubliceerd;
 - u. Mediaraden: de Mediaraden, bedoeld in artikel 2.
2. In deze landsverordening en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder persorganen: kranten en tijdschriften die in de Nederlandse Antillen

- worden uitgegeven en gericht zijn op het algemene publiek in de Nederlandse Antillen, voor iedereen tegen betaling verkrijgbaar zijn en die niet worden uitgegeven door of vanwege de overheid en die niet worden uitgegeven of verspreid in samenhang met het lidmaatschap, donateurschap of deelnemerschap van een vereniging, kerkgenootschap of andere organisatie.
3. Bij landsbesluit, houdende algemene maatregelen, kan worden bepaald dat voor de toepassing van deze landsverordening ook andere publicaties als persorgaan worden aangemerkt, dan wel persorganen in de zin van het tweede lid van de toepassing van deze landsverordening zijn uitgesloten.

HOOFDSTUK II. DE MEDIARAAD BOVENWINDEN EN DE MEDIARAAD BENEDENWINDEN

Artikel 2

1. De Minister richt twee stichtingen op, respectievelijk genaamd de Mediaraad Bovenwinden, die is gevestigd te St. Maarten en als werkgebied heeft de eilandgebieden Saba, St. Eustatius en St. Maarten, alsmede de Mediaraad Benedenwinden, die is gevestigd te Curaçao en als werkgebied heeft de eilandgebieden Bonaire en Curaçao. De Mediaraden hebben tot taak om elk voor zijn werkgebied als onafhankelijk adviesorgaan aan de Regering te adviseren over het informatiebeleid in het algemeen en het mediabeleid ten aanzien van radio, televisie, pers en andere vormen van massacommunicatie in het bijzonder. Daarnaast dienen zij te bevorderen dat in de media op verantwoorde wijze reclame wordt gemaakt en journalistiek wordt bedreven.
2. Naast andere taken die de beide Mediaraden hebben op grond van deze of andere landsverordeningen, zijn zij elk voor wat betreft hun werkgebied belast met:
 - a. het desgevraagd of uit eigen beweging adviseren van de regering over een te voeren informatiebeleid in het algemeen en een mediabeleid ten aanzien van radio, televisie, pers en andere vormen van massacommunicatie in het bijzonder;
 - b. verlenen van advies aan de media;
 - c. het onderhouden van contacten met binnenlandse en buitenlandse adviesorganen over media-aangelegenheden en buitenlandse omroepbedrijven of verschaffers van omroepproducten met betrekking tot nieuwe ontwikkelingen op het gebied van de informatiediensten;
 - d. het bijhouden van de internationale ontwikkelingen op het gebied van de media en informatiediensten;
 - e. het opstellen van een reclamecode, met inachtneming van het derde lid;
 - f. het opstellen van een journalistieke gedragscode, met inachtneming van het derde lid;
 - g. het behandelen van klachten over reclameboodschappen en journalistieke gedragingen;
 - h. het verrichten van al het overige dat in het kader van de taakstelling nodig wordt geacht.

3. De reclamecode en de journalistieke gedragscode, bedoeld in het tweede lid onderdelen e en f, worden vastgesteld in een gezamenlijke vergadering van de Mediaraad Bovenwinden en de Mediaraad Benedenwinden en is gelijkloidend voor alle eilandgebieden van de Nederlandse Antillen.

Artikel 3

1. Het bestuur van elk van de Mediaraden bestaat uit een onafhankelijke voorzitter en ten hoogste vier andere leden.
2. Van de andere leden, bedoeld in het eerste lid:
 - a. wordt één lid benoemd op voordracht van de radio-omroepinstellingen;
 - b. wordt één lid benoemd op voordracht van de persorganen;
 - c. wordt één lid benoemd op voordracht van de televisie-omroepinstellingen, en
 - d. wordt één lid benoemd op voordracht van de consumentenorganisaties.
3. Voor benoeming komen in aanmerking personen die:
 - a. representatief zijn voor, alsmede deskundig zijn op het werkterrein van de Mediaraad;
 - b. niet in dienst zijn van of anderszins werkzaam zijn voor de in het tweede lid, onderdelen a, b of c genoemde organisaties of personen;
 - c. een opleiding hebben voltooid op het niveau van het hoger beroepsonderwijs of wetenschappelijk onderwijs of beschikken over een gelijkwaardig werk- en denkniveau.
4. Voor elk lid wordt een plaatsvervangend lid benoemd.
5. De voorzitter, leden en plaatsvervangende leden worden bij landsbesluit benoemd, geschorst en ontslagen. Benoeming geschiedt voor een termijn van vijf jaar, met dien verstande dat de leden die in de loop van de vijfjarige termijn zijn benoemd tegelijk met de andere leden aftreden en dat herbenoeming steeds mogelijk is.
6. De voorzitter dient de hoedanigheid te hebben van meester in de rechten of master of law, verkregen aan een instelling voor hoger onderwijs in Aruba, Nederland of de Nederlandse Antillen
7. Ontslag wordt in elk geval verleend op verzoek en bij het bereiken van de zeventigjarige leeftijd.

Artikel 4

1. Elke Mediaraad stelt een reglement op waarin zijn opgenomen regels betreffende zijn werkwijze. Elk reglement alsmede wijzigingen daarvan behoeven de goedkeuring van de Minister. Elk reglement voorziet in een interne bezwaarprocedure inzake de beslissingen van de Mediaraad, bedoeld in de artikelen 6, tweede lid, eerste volzin, en 7, tweede en derde lid.
2. Elke Mediaraad kan voor zijn werkzaamheden commissies instellen. Elke Mediaraad kan voor zijn werkzaamheden een beroep doen op deskundigen.
3. Elke Mediaraad is bevoegd om, indien naar het oordeel van de voorzitter zulks voor de uitvoering van de taken van de desbetreffende Mediaraad noodzakelijk is, vergaderingen te houden in een ander eilandgebied.

4. Het Landsbesluit Vliegrisico's 1952 (P.B. 1952, no.10) is op de voorzitter, leden en plaatsvervangende leden van overeenkomstige toepassing.
5. De voorzitter, leden en plaatsvervangende leden ontvangen een vergoeding voor reis- en verblijfkosten overeenkomstig de regels vermeld in de Beschikking van de 20ste juni 1933, no. 700, houdende vaststelling van een regeling van de vergoeding voor reis- en teerkosten, gelijk mede voor verhuiskosten binnen de Nederlandse Antillen (P.B. 1958, no. 153).

Artikel 5

1. De kosten van de beide Mediaraden komen ten laste van de begroting van het Ministerie van Onderwijs en Cultuur en worden verstrekt volgens een door het Land met elke Mediaraad aan te gane samenwerkingsovereenkomst. Elke Mediaraad dient jaarlijks vóór 1 april een begroting in voor het daarop volgende kalenderjaar. Elke Mediaraad doet jaarlijks vóór 1 juni de jaarrekening over het voorafgaande jaar toekomen aan de Minister. De begroting en de jaarrekening dienen vergezeld te gaan van een verklaring omtrent de getrouwheid en de rechtmatigheid, afgegeven door een accountant en behoeven de goedkeuring van de Minister.
2. De voorzitters, de overige leden en de plaatsvervangende leden ontvangen voor hun werkzaamheden een vergoeding volgens bij of krachtens landsbesluit, houdende algemene maatregelen, te stellen regels.

Artikel 6

1. Een ieder die van mening is dat een journalistieke gedraging, gedaan in een bepaald eilandgebied, in strijd is met de journalistieke gedragscode, kan daarover een schriftelijke klacht indienen bij de Mediaraad onder welks werkgebied het desbetreffende eilandgebied ressorteert. De Mediaraad neemt een klacht eerst in behandeling, indien vaststaat dat de belanghebbende reeds een schriftelijke klacht heeft ingediend bij de instelling onder wiens verantwoordelijkheid de desbetreffende journalistieke gedraging valt en dat die instelling naar redelijke maatstaven niet onverwijld en adequaat heeft gereageerd.
2. Indien de Mediaraad een klacht gegrond bevindt, deelt hij de instelling, onder wiens verantwoordelijkheid de desbetreffende journalistieke gedraging, waartegen de klacht was gericht, valt, mee dat men voortaan dient af te zien van het desbetreffende gedrag. De Mediaraad doet de mededeling ondershands, openbaar of beperkt openbaar.
3. Indien het een radio- of televisie-instelling betreft, kan de Mediaraad voorwaarden stellen aan het tijdstip van uitzending van de aan de Mediaraad ter beoordeling voorgelegde journalistieke gedraging.
4. De verantwoordelijke instelling is gehouden volgens de door de Mediaraad krachtens dit artikel gedane mededeling of gestelde voorwaarden te handelen.
5. De Mediaraad doet de mededeling of stelt de voorwaarde binnen twee weken nadat de klacht in behandeling is genomen.

Artikel 7

1. Een ieder die van mening is dat een reclameboodschap, gedaan in een bepaald eilandgebied, in strijd is met de reclamecode, kan daarover bij de Mediaraad onder welks werkgebied het desbetreffende eilandgebied ressorteert een schriftelijke klacht indienen. De Mediaraad neemt een klacht eerst in behandeling, indien vaststaat dat de belanghebbende reeds een schriftelijke klacht heeft ingediend bij de desbetreffende adverteerder en dat die adverteerder naar redelijke maatstaven niet onverwijld en adequaat heeft gereageerd.
2. Indien de Mediaraad een klacht gegrond bevindt, deelt hij de adverteerder, tegen wiens reclameboodschap de klacht was gericht, mee dat men de reclameboodschap niet meer mag gebruiken. De Mediaraad doet de mededeling ondershands, openbaar of beperkt openbaar.
3. Indien het radio- of televisiereclame betreft, kan de Mediaraad voorwaarden stellen aan het tijdstip van uitzending van de aan de Mediaraad ter beoordeling voorgelegde reclameboodschap.
4. De desbetreffende adverteerder en de instelling die de reclameboodschap heeft gepubliceerd, zijn gehouden volgens de door de Mediaraad krachtens dit artikel gedane mededeling of gestelde voorwaarden te handelen.
5. De Mediaraad doet de mededeling of stelt de voorwaarde binnen twee weken nadat de klacht in behandeling is genomen.

Artikel 8

1. De Mediaraad brengt jaarlijks voor 1 juni aan de Minister schriftelijk verslag uit van zijn werkzaamheden over het afgelopen jaar.
2. De Mediaraad verstrekt voorts desgevraagd de Minister alle inlichtingen met betrekking tot de werkzaamheden van de Mediaraad en geeft hem desgevraagd inzage in zakelijke gegevens en bescheiden van de Mediaraad voor zover dat voor de vervulling van zijn taak redelijkerwijs nodig is.
3. Wijziging van de statuten en het besluit tot ontbinding van de Mediaraad behoeven de goedkeuring van de Minister.

HOOFDSTUK III. OMROEPPROGRAMMA'S

§ 1. Vergunningen voor omroep

Artikel 9

1. Onverminderd het bepaalde bij of krachtens de Landsverordening op de telecommunicatievoorzieningen is het een omroepinstelling verboden een omroepprogramma te verzorgen dat bedoeld is te worden uitgezonden door middel van een of meer omroepzendernetwerken of omroepnetwerken, zonder dat door de Minister vergunning is verleend. In de vergunning wordt

- aangegeven of zij betrekking heeft op de gehele Nederlandse Antillen dan wel op één of meer eilandgebieden.
2. Bij of krachtens landsbesluit, houdende algemene maatregelen, kunnen regels worden gesteld ten aanzien van de totstandkoming van besluiten tot verlening, weigering, wijziging of intrekking van de vergunning, bedoeld in het eerste lid. Deze regels kunnen betrekking hebben op:
 - a. de wijze waarop een aanvraag tot verlening, wijziging of intrekking van de vergunning wordt ingediend en behandeld en de wijze waarop de ambtshalve wijziging of intrekking van de vergunning wordt voorbereid;
 - b. de gegevens die bij een aanvraag tot verlening, wijziging of intrekking worden verstrekt.
 3. Een vergunning voor televisieprogramma's wordt verleend voor de duur van ten hoogst tien jaren, die voor radio-programma's voor ten hoogste vijf jaren.
 4. De vergunning is niet overdraagbaar.
 5. De Minister besluit inzake de aanvraag tot verlening, wijziging of intrekking van een vergunning binnen drie maanden na ontvangst van alle relevante informatie en bescheiden, mits de aanvraag voldoet aan de eisen, bedoeld in het tweede lid. De Minister kan deze termijn, onder opgaaf van redenen, verlengen met maximaal drie maanden.

Artikel 10

1. Een vergunning kan onder beperkingen worden verleend. Aan het verlenen van een vergunning kunnen voorschriften worden verbonden.
2. Bij of krachtens landsbesluit, houdende algemene maatregelen, kunnen regels gesteld worden ter zake van de beperkingen waaronder een vergunning kan worden verleend en de voorschriften die aan een vergunning kunnen worden verbonden.
3. Voorschriften en beperkingen kunnen geen betrekking hebben op de inhoud van omroepprogramma's.

Artikel 11

1. Een vergunning wordt geweigerd, indien:
 - a. de door de omroepinstelling verstrekte gegevens onjuist of onvolledig zijn;
 - b. de aanvraag niet voldoet aan de daarvoor krachtens artikel 9, tweede lid, gestelde regels;
 - c. de verlening gevaar zal opleveren voor de veiligheid van het Land of de rechtsorde.
2. Een vergunning kan worden geweigerd, indien:
 - a. redelijkerwijs te verwachten is dat de omroepinstelling de bij of krachtens deze landsverordening gestelde regels of de aan de vergunning verbonden voorschriften niet zal nakomen;
 - b. een eerder verleende vergunning is ingetrokken wegens overtreding van de bij of krachtens landsverordening gestelde regels of de aan de vergunning verbonden voorschriften;

c. redelijkerwijs te verwachten is dat de omroepinstelling organisatorisch en financieel onvoldoende in staat zal zijn gedurende de looptijd van de vergunning de programmatische doelstellingen te realiseren.

Artikel 12

1. De vergunning wordt ingetrokken indien:
 - a. de omroepinstelling daarom verzoekt;
 - b. de omroepinstelling niet binnen zes maanden na het verlenen of wijzigen van de vergunning is begonnen met het uitzenden van haar omroepprogramma's of gedurende zes maanden geen omroepprogramma's heeft uitgezonden, tenzij het niet-uitzenden het gevolg is van omstandigheden die redelijkerwijs niet aan de omroepinstelling kunnen worden toegerekend.
2. De vergunning kan worden ingetrokken indien:
 - a. de omroepinstelling de bij of krachtens deze landsverordening gestelde regels of de aan de vergunning verbonden voorschriften niet nakomt;
 - b. de door de omroepinstelling verstrekte gegevens onjuist blijken te zijn;
 - c. de vrees gewettigd is dat het van kracht blijven van de vergunning gevaar zal opleveren voor de veiligheid van het Land of de rechtsorde.

§ 2. Rechten en verplichtingen ten aanzien van de omroepprogramma's

Artikel 13

1. Iedere omroepinstelling bepaalt, onverminderd het bepaalde bij of krachtens landsverordening, vorm en inhoud van haar omroepprogramma en is daarvoor verantwoordelijk. Een omroepinstelling verzorgt geen omroepprogramma met een overwegend eenzijdig politiek of overwegend religieus of geestelijk karakter.
2. Het is een omroepinstelling verboden omroepprogramma's of programma-onderdelen uit te zenden:
 - a. welke naar inhoud of strekking in strijd zijn met de nationale veiligheid, de openbare orde en de goede zeden, of indruisen tegen het wettig gezag, of aansporen tot haat of sociale, culturele, politieke, religieuze, etnische of seksuele discriminatie bevatten;
 - b. welke de lichamelijke, geestelijke of zedelijke ontwikkeling van minderjarigen ernstige schade kunnen toebrengen, met name omroepprogramma's of programma-onderdelen waarin beelden voorkomen van pornografische of nodeloos gewelddadige aard;
 - c. welke gericht zijn op en worden uitgezonden met het oog op ontvangst door het publiek in het buitenland, tenzij hiervoor door de Minister vergunning is verleend;
 - d. welke bedrieglijke of valse noodseinen of noodoproepen inhouden;
 - e. welke, behoudens in noodgevallen, geadresseerde berichten bevatten.
3. Het verbod, bedoeld in het tweede lid, onderdeel b, geldt ook voor andere omroepprogramma's of programma-onderdelen die schade kunnen toebrengen aan de lichamelijke, geestelijke of zedelijke ontwikkeling van minderjarigen.

Dit verbod geldt niet, indien door de keuze van het tijdstip van uitzending of door technische maatregelen wordt gewaarborgd dat minderjarigen de uitzendingen normalerwijs niet zullen zien of beluisteren.

4. Bij of krachtens landsbesluit, houdende algemene maatregelen, kunnen regels worden gesteld op grond waarvan de uitzending van daarbij aan te geven categorieën omroepprogramma's of programma-onderdelen, waaronder films of gedeelten van films, slechts is toegestaan op bepaalde tijdstippen en wordt voorafgegaan door of is voorzien van waarschuwingen of symbolen.

Artikel 14

1. De omroepinstellingen streven ernaar in hun radio- onderscheidenlijk televisieprogramma's in redelijke mate programma-onderdelen op te nemen die:
 - a. door henzelf of uitsluitend in hun opdracht geproduceerd zijn, of
 - b. van informatieve, culturele, onderscheidenlijk educatieve aard zijn; en die in het bijzonder betrekking hebben op de Nederlandse Antillen of het eilandgebied waarvoor het omroepprogramma bestemd is.
2. Bij landsbesluit, houdende algemene maatregelen, kan worden voorzien in het opleggen van een verplichting aan de omroepinstellingen om hun radio- onderscheidenlijk televisieprogramma voor een daarbij vast te stellen gedeelte te laten bestaan uit programma-onderdelen als bedoeld in het eerste lid, indien het streven, bedoeld in het eerste lid, geen of onvoldoende gevolg heeft. Daarbij kan onderscheid gemaakt worden tussen verschillende categorieën omroepprogramma's of omroepinstellingen.

Artikel 15

1. De door een omroepinstelling verzorgde programma-onderdelen die bestaan uit reclameboodschappen zijn als zodanig herkenbaar en duidelijk onderscheiden van de andere programma-onderdelen.
2. Bij of krachtens landsbesluit, houdende algemene maatregelen, kunnen nadere regels worden gesteld met betrekking tot het uitzenden van reclameboodschappen, welke regels betrekking kunnen hebben op de maximum hoeveelheid reclameboodschappen, programma-onderbrekende reclameboodschappen en de maximumduur van reclameblokken.
3. Het is toegestaan in het omroepprogramma van een omroepinstelling programma-onderdelen op te nemen die bestaan uit reclameboodschappen voor geneesmiddelen in de zin van de Landsverordening op de geneesmiddelenvoorziening (P.B. 1969, no. 24), voor sterke drank of voor tabaksproducten. Bij landsbesluit, houdende algemene maatregelen, kunnen ten aanzien van deze reclameboodschappen beperkende regels worden gesteld.

Artikel 16

1. Bij het uitzenden van reclameboodschappen wordt geen gebruik gemaakt van subliminale technieken. Onder subliminale technieken wordt verstaan het invoegen van beelden of geluiden van zeer korte duur met het doel de kijkers

of luisteraars te beïnvloeden terwijl de mogelijkheid bestaat dat zij zich daarvan niet bewust zijn.

2. Sluikreclame is verboden. Onder sluikreclame wordt verstaan het vermelden of vertonen van namen, beeldmerken, logo's, handelsmerken, producten, diensten of activiteiten van personen, bedrijven of instellingen, indien dit wordt gedaan met de bedoeling om reclame te maken en indien het publiek kan worden misleid omtrent de aard van de vermelding of vertoning. Deze bedoeling wordt met name geacht aanwezig te zijn, indien tegenover de vermelding of vertoning een financiële of andere vergoeding staat.

§ 3. Overige rechten en verplichtingen

Artikel 17

Omroepinstellingen brengen, na overleg met hun werknemers die belast zijn met de samenstelling van omroepprogramma's, een programmastatuut tot stand waarin de journalistieke rechten en plichten, alsmede de redactionele onafhankelijkheid ten opzichte van adverteerders worden geregeld.

Artikel 18

1. Een omroepinstelling is een vooraf te betalen eenmalige vergoeding verschuldigd voor de kosten van de bemoeiingen met betrekking tot het verlenen van een vergunning als bedoeld in artikel 9 alsmede voor de ondersteuning van het werk van de Mediaraden.
2. De hoogte van de vergoeding, bedoeld in het eerste lid, wordt vastgesteld door de Minister, gehoord de Mediaraden.
3. De vergunning wordt verstrekt nadat de vergoeding is voldaan.

HOOFDSTUK IV. OVERIGE OMROEPPROGRAMMA'S EN VERPLICHTINGEN VOOR AANBIEDERS VAN OMROEPZENDERNETWERKEN EN OMROEPNETWERKEN

Artikel 19

1. Onverminderd het bepaalde bij of krachtens de Landsverordening op de telecommunicatievoorzieningen kan de Minister aan kerkgenootschappen en genootschappen op geestelijke grondslag, dan wel aan rechtspersonen waarin twee of meer van deze genootschappen samenwerken, vergunning verlenen voor het verzorgen van een omroepprogramma op religieus of geestelijk terrein dat bedoeld is te worden uitgezonden door middel van een of meer omroepzender-netwerken of omroepnetwerken.
2. Een vergunning wordt verleend voor de duur van vijf jaar.
3. Ten aanzien van het verlenen van vergunningen als bedoeld in het eerste lid zijn de artikelen 9, eerste lid, tweede volzin, tweede en vierde lid, 10, 11, eerste lid en tweede lid, onderdelen a en b, 12 en 18 van overeenkomstige toepassing.

4. De artikelen 13, eerste lid, eerste volzin, 14 en 16 zijn van overeenkomstige toepassing op de kerkgenootschappen en genootschappen op geestelijke grondslag en hun programma's.

Artikel 20

1. Aan politieke partijen en groeperingen wordt door de aanbieder van een omroepzendernetwerk of een omroepnetwerk zendtijd ter beschikking gesteld volgens bij of krachtens landsbesluit, houdende algemene maatregelen, te stellen regels.
2. Een politieke partij of groepering gebruikt haar zendtijd geheel voor een omroepprogramma op politiek terrein.
3. Bij of krachtens het in het eerste lid bedoelde landsbesluit kunnen regels worden gesteld omtrent de in het tweede lid bedoelde programma's en het anders dan in deze programma's verzorgen en uitzenden van oproepen tot steun aan, of het gunstig stemmen ten aanzien van politieke partijen en groeperingen.

Artikel 21

1. De aanbieder van een omroepzendernetwerk of een omroepnetwerk stelt in opdracht van de Minister of de gezaghebber van het eilandgebied voor het door of vanwege hem doen van mededelingen van algemeen belang zendtijd tot ten hoogste vijftien minuten per dag tegen een gangbare vergoeding ter beschikking.
2. De aanbieder, bedoeld in het eerste lid, bepaalt in redelijkheid de tijdstippen waarop de zendtijd ter beschikking wordt gesteld.

Artikel 22

1. De aanbieder van een omroepnetwerk zendt de programma's van de omroepinstellingen, die krachtens deze landsverordening gerechtigd zijn een voor uitzending bestemd omroepprogramma te verzorgen, onverkort en gelijktijdig met de oorspronkelijke uitzending naar alle aangeslotenen op de omroepnetwerk, indien de betrokken omroepinstelling daarom verzoekt en voor zover die programma's ontvangen kunnen worden in het verzorgingsgebied van de aanbieder van de omroepnetwerk.
2. De Minister kan op grond van bijzondere omstandigheden geheel of gedeeltelijk ontheffing verlenen van de verplichtingen, bedoeld in het eerste lid. Artikel 18, eerste en derde lid, is van overeenkomstige toepassing ten aanzien van het verlenen van een ontheffing als bedoeld in het eerste lid.
3. Indien de aanbieder van een omroepnetwerk betaling vraagt voor uitzending op grond van het eerste lid, bestaat het door een omroepinstelling, onderscheidenlijk de stichting, te betalen bedrag uit een billijke vergoeding. Bij of krachtens landsbesluit, houdende algemene maatregelen, kunnen hieromtrent nadere regels worden gesteld.
4. Omtrent geschillen die uit de toepassing van dit artikel voortvloeien, beslist de Minister, de desbetreffende Mediaraad gehoord.

5. Dit artikel is niet van toepassing op omroepinstellingen die een omroepprogramma verzorgen dat gecodeerd wordt uitgezonden en bestemd is voor ontvangst door diegenen die met de omroepinstelling die het omroepprogramma verzorgt, een tot ontvangst van het omroepprogramma strekkende overeenkomst hebben gesloten.

Artikel 23

1. Het is de aanbieder van een omroepzendernetwerk of een omroepnetwerk verboden omroepprogramma's of programma-onderdelen van buitenlandse omroepinstellingen uit te zenden, voor zover het betreft omroepprogramma's of programma-onderdelen als bedoeld in artikel 13, tweede lid, onderdelen a en b, tenzij hij niet wist of redelijkerwijs niet kon weten dat het de bedoelde omroepprogramma's of programma-onderdelen betrof.
2. Het eerste lid geldt ook voor omroepprogramma's en programma-onderdelen, bedoeld in artikel 13, derde lid, eerste volzin, tenzij door het tijdstip van uitzending of door technische maatregelen is gewaarborgd dat minderjarigen de uitzendingen normalerwijs niet zullen zien of beluisteren.
3. Bij landsbesluit, houdende algemene maatregelen, kan worden bepaald dat dit artikel niet van toepassing is op daarbij aan te geven categorieën omroepprogramma's.

Artikel 24

In geval van staat van oorlog of beleg, opstand en andere buitengewone omstandigheden worden zendtijd, gebruik van studio's, omroepzendernetwerken, omroepnetwerken en andere technische hulpmiddelen ter beschikking gesteld aan de bij landsbesluit, houdende algemene maatregelen, aangewezen autoriteiten of instanties. Deze terbeschikkingstelling kan worden afgedwongen met behulp van de sterke arm.

HOOFDSTUK V. TOEZICHT EN ADMINISTRATIEVE BOETE

Artikel 25

De omroepinstellingen en de andere instellingen die een omroepprogramma verzorgen leggen hun uitgezonden omroepprogramma's vast en bewaren opnamen van hun uitgezonden omroepprogramma's gedurende twee weken na de uitzending. Zij stellen kopieën van deze opnamen desgevraagd tegen kostprijs binnen 24 uur ter beschikking van de Minister, de Minister van Justitie of de desbetreffende Mediaraad.

Artikel 26

1. Met het toezicht op de naleving van het bij of krachtens deze landsverordening bepaalde zijn belast de daartoe bij landsbesluit aangewezen personen. Een zodanige aanwijzing wordt bekend gemaakt in De Curaçaose Courant.

2. De krachtens het eerste lid aangewezen personen zijn, uitsluitend voor zover dat voor de vervulling van hun taak redelijkerwijze noodzakelijk is, bevoegd:
 - a. alle inlichtingen te vragen;
 - b. inzage te verlangen van alle boeken, bescheiden en andere informatiedragers en daarvan een kopie te maken of deze daartoe tijdelijk mee te nemen;
 - c. alle plaatsen, met uitzondering van woningen of van tot woning bestemde gedeelten van vaartuigen, zonder de uitdrukkelijke toestemming van de bewoner, te betreden, vergezeld van door hen aangewezen personen;
 - d. woningen of tot woning bestemde gedeelten van vaartuigen zonder de uitdrukkelijke toestemming van de bewoner binnen te treden.
3. Zo nodig wordt de toegang tot een plaats als bedoeld in het tweede lid, onderdeel c, verschaft met behulp van de sterke arm.
4. Op het binnentreden van woningen of van tot woning bestemde gedeelten van vaartuigen als bedoeld in het tweede lid, onderdeel d, is Titel X van het Derde Boek van het Wetboek van Strafvordering van overeenkomstige toepassing, met uitzondering van de artikelen 155, vierde lid, 156, tweede lid, 157, tweede en derde lid, 158, eerste lid, laatste zinsnede, en 160, eerste lid, en met dien verstande dat de machtiging wordt verleend door de procureur-generaal.
5. Bij landsbesluit, houdende algemene maatregelen, kunnen regels worden gesteld met betrekking tot de wijze van taakuitoefening van de krachtens het eerste lid aangewezen personen.
6. Een ieder is verplicht aan de krachtens het eerste lid aangewezen personen alle medewerking te verlenen die op grond van het tweede lid wordt gevorderd.

Artikel 27

1. Bij handelen in strijd met de artikelen 9, eerste lid, artikel 13, tweede lid, onderdelen a, b en d, en artikel 22 kan de Minister een administratieve boete opleggen van ten hoogste vijftigduizend gulden per overtreding.
2. Bij handelen in strijd met de artikelen 6, vierde lid, 7, vierde lid, 13, eerste lid, tweede volzin, tweede lid, onderdelen c en e, en derde en vierde lid, 15, derde lid, 16, en 25, kan de Minister een administratieve boete opleggen van ten hoogste tienduizend gulden per overtreding.

Artikel 28

Indien een omroepinstelling, dan wel een andere instelling die een omroepprogramma verzorgt zich schuldig maakt aan overtreding van de wettelijke regelingen geldend in de Nederlandse Antillen, dan wel volhardt in de overtreding van het bepaalde bij of krachtens deze landsverordening, kan de Minister de omroepinstelling of de andere instelling die een omroepprogramma verzorgt een tijdelijk uitzendverbod opleggen, onverminderd hun verdere strafrechtelijke of burgerrechtelijke aansprakelijkheid.

Artikel 29

1. De Minister kan een krachtens de artikelen 18, 19, derde lid, en 22, tweede lid, verschuldigde vergoeding en een krachtens artikel 27 opgelegde administratieve boete, verhoogd met de op de invordering vallende kosten, bij dwangbevel invorderen, nadat hij eerst schriftelijk heeft aangemaand de verschuldigde vergoeding en de opgelegde administratieve boete vrijwillig te voldoen en de aangemaande in gebreke is gebleven aan de aanmaning te voldoen.
2. Het dwangbevel wordt op kosten van de overtreder bij deurwaardersexploot betekend en levert een executoriale titel op in de zin van artikel 310 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering van de Nederlandse Antillen (P.B. 1932, no. 57).
3. Gedurende een maand na betekening staat verzet tegen het dwangbevel open door dagvaarding van het Land.
4. Het verzet schorst de tenuitvoerlegging. Op verzoek van het Land kan de rechter de schorsing van de tenuitvoerlegging opheffen.

HOOFDSTUK VI. WIJZIGING VAN ANDERE LANDSVERORDENINGEN

Artikel 30

De Landsverordening op de telecommunicatievoorzieningen (P.B. 1995, no. 196) wordt als volgt gewijzigd:

In artikel 15, achtste lid, wordt onder wijziging van de aanduiding van de onderdelen b tot en met e in c tot en met f een nieuw onderdeel b ingevoegd, luidende:

- b. deze is gevraagd voor het verspreiden van omroepprogramma's en de op grond van de Medialandsverordening vereiste vergunning niet is verleend binnen een jaar of wordt ingetrokken;

Artikel 31

De Televisie-landsverordening (P.B. 1971, no. 33) wordt ingetrokken.

HOOFDSTUK VII. OVERGANGS- EN SLOTBEPALINGEN

Artikel 32

Een vergunning die voor de datum van inwerkingtreding van deze landsverordening is verleend aan een omroepinstelling wordt aangemerkt als een vergunning die mede ingevolge deze landsverordening is verleend. Deze vergunning vervalt na verloop van een jaar na de datum van inwerkingtreding van deze landsverordening.

Artikel 33

Deze landsverordening is niet van toepassing op procedures die ten tijde van de inwerkingtreding van deze landsverordening aanhangig zijn voor de rechter inzake onderwerpen die door deze landsverordening worden geregeld.

Artikel 34

Deze landsverordening treedt in werking op een bij landsbesluit te bepalen tijdstip, dat voor de verschillende artikelen of onderdelen daarvan verschillend kan worden vastgesteld.

Artikel 35

Deze landsverordening wordt aangehaald als: Medialandsverordening.

Gegeven te

De Minister van Onderwijs en Cultuur,

De Minister van Justitie,

Uitgegeven de
De Minister van Algemene Zaken
en Buitenlandse Betrekkingen,

Staten van Sint Maarten
Zittingsjaar 2014-2015-064

STATEN VAN DE NEDERLANDSE ANTILLEN
ZITTING 2006-2007

LANDSVERORDENING houdende vaststelling
van regels inzake het mediabeleid (Medialands-
verordening)

MEMORIE VAN TOELICHTING

NO. 3

I. ALGEMEEN

§ 1. Inleiding

In de afgelopen periode heeft de Regering zich ingespannen om - onder meer - een mediabeleid voor de Nederlandse Antillen te ontwikkelen. In dat verband mag zij verwijzen naar de oprichting van de stichting TelAntil, die tot taak heeft een publieke omroepvoorziening tot stand te brengen, de voorbereidingen om tot de oprichting van een Mediaraad te komen en de afspraken die in het kader van de culturele samenwerkingsovereenkomst met Nederland gemaakt zijn op het punt van mediasamenwerking en de uitwisseling van radio- en televisieprogramma's. Over de hoofdlijnen voor een te voeren mediabeleid heeft in 1995 de Commissie Mediabeleid een advies uitgebracht. De aanbevelingen van die commissie zijn door de Regering in grote trekken overgenomen. Tevens sprak de Regering haar voornemen uit dit beleid in wetgeving vast te leggen. Om dit te realiseren werd, gezien de beperkte wetgevingscapaciteit alhier, de Staatssecretaris van het Nederlandse Ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschappen verzocht om wetgevingsondersteuning. Deze is inderdaad verleend vanuit de directie Media van genoemd ministerie. Medio augustus 1997 werd met het wetgevingsproject gestart. De Regering licht hierna de uitgangspunten en hoofdlijnen van de ontwerp-landsverordening nader toe.

§ 2. Uitgangspunten mediabeleid en mediaregelgeving

De belangrijkste conclusie van de Commissie Mediabeleid was, dat in de mediasector ordening en adequate regelgeving noodzakelijk is. De bestaande regelgeving is verouderd, beperkt, verbrokkeld en weinig transparant. Naast de noodzaak inhoudelijke regels aan de media te stellen, noopt de relatieve schaarste aan uitzendmiddelen tot een objectief en genormeerd toewijzingsbeleid. Bovendien diende voorzien te worden in passende vormen van toezicht.

Een belangrijk principieel uitgangspunt bij het opstellen van de ontwerp-landsverordening is de scheiding die is aangebracht tussen de regelgeving die betrekking heeft op de inhoud van de media, en de regelgeving die betrekking heeft op de technische aspecten van het uitzenden van radio- en televisieprogramma's (de telecommunicatievoorzieningen). Het is elders in de wereld een algemeen aanvaard uitgangspunt om het mediabeleid en het telecommunicatiebeleid in aparte regelgeving onder te brengen. Daar waar zij elkaar raken, dient voorzien te worden in een goede afstemming tussen beide regelingen. Dit uitgangspunt leidt er toe, dat een omroepinstelling twee vergunningen dient te verwerven, namelijk een technische uitzendvergunning op grond van de Landsverordening op de telecommunicatievoorzieningen, die valt onder de verantwoordelijkheid van de Minister van Verkeer en Vervoer en een programma-inhoudelijke vergunning op grond van de (in ontwerp voorliggende) Medialandsverordening. Het toezicht op de naleving van de programmavoorschriften berust dan voortaan uitsluitend bij de minister die belast is met het mediabeleid (de Minister van Onderwijs en Cultuur). Een gescheiden verantwoordelijkheid derhalve.

Een ander belangrijk uitgangspunt is het tot stand brengen van een nationale radio- en televisievoorziening in het kader van de natievorming. Inmiddels is daartoe, zoals gesteld, TelAntil in het leven geroepen.

De instelling van een Mediaraad voor de Bovenwindse eilanden en een Mediaraad voor de Benedenwindse eilanden, het ontwikkelen van een reclamecode en van journalistieke gedragsregels en de mogelijkheid van administratieve handhaving van de in de ontwerp-landsverordening neergelegde verplichtingen zijn eveneens belangrijke uitgangspunten.

Uitgangspunt voor de regelgeving is tenslotte, dat deze sober en flexibel is. De essentialia worden geregeld op het niveau van de landsverordening. Lagere regelgeving kan voorzien in nadere uitwerkingen, indien daaraan behoefte zou bestaan. De regelingen zijn zoveel mogelijk techniekneutraal geformuleerd, opdat zij bestand zijn tegen ontwikkelingen in de uitzendtechniek van radio- en televisieprogramma's.

§ 3. Hoofdpijnen van de ontwerp-Medialandsverordening

- De Mediaraden

Voorgesteld wordt twee Mediaraden op te richten in de vorm van van de Regering onafhankelijke adviesorganen: de Mediaraad voor de Bovenwinden en

de Mediaraad voor de Benedenwinden. De achtergrond hiervan – twee Mediaraden in plaats van één – is gelegen in het feit dat dit recht doet aan de eigen kenmerken van de Boven- respectievelijk Benedenwinden, zoals de taal (Engels versus Papiamentu), het cultuurverschil en het feit dat veel media slechts een bereik hebben voor hetzij de Bovenwinden, hetzij de Benedenwinden. Een voordeel van het hebben van twee Mediaraden is voorts dat zij daarmee ieder voor zich op een kortere afstand van het mediagebeuren zitten.

De Mediaraden worden bestuurd door personen die representatief zijn voor de media. Zij krijgen de rechtsvorm van een stichting, waarmee hun onafhankelijkheid van de overheid wordt benadrukt. Naast adviestaken krijgen de Mediaraden ook de belangrijke taak om aan de zelfregulering door de media vorm te geven. Daartoe zullen zij belast worden met het opstellen van een reclamecode en een journalistieke gedragscode. Tevens zijn zij belast met de handhaving daarvan. De Mediaraden krijgen geen verdere toezichtstaken, omdat dat niet past bij hun aard. Het toezicht op de naleving berust bij de Minister.

De Regering meent, dat in het licht van het grondrecht van de vrijheid van meningsuiting dit de maximale bemoeienis van overheidswege kan zijn. De media dienen zelf zorg te dragen voor het tot stand brengen van inhoudelijke gedragsregels en de handhaving daarvan. De overheid kan hen daarbij slechts helpen door een structuur of kader daarvoor te scheppen die de totstandkoming van dergelijke regels bevordert. Door de oprichting van twee Mediaraden worden instituten geschapen die in staat zijn in gezamenlijk overleg gedragscodes voor de media te ontwikkelen, die, door het representatieve bestuur van de raden, op een draagvlak binnen de sector kunnen rekenen. Het wettelijk opleggen van dergelijke regels zou immers niet alleen in strijd kunnen komen met de vrijheid van meningsuiting, maar ook tot voortdurende conflicten kunnen leiden die afbreuk doen aan de effectiviteit van de regelgeving. Het gevolg van die conclusie is wel, dat aan de naleving van de gedragscodes geen vergaande sancties verbonden kunnen worden. Gezocht is derhalve naar maatregelen die aansluiten bij de aard van zelfregulering. De Mediaraden kunnen naar aanleiding van klachten of uit eigen beweging voorwaarden stellen en/of zijn oordeel geven over de toelaatbaarheid van een reclame-uiting of een journalistieke gedraging. Deze oordelen kunnen door de desbetreffende Mediaraad ondershands aan het desbetreffende medium worden meegedeeld, dan wel openbaar of beperkt openbaar worden gemaakt. Op die wijze kan normbesef ten aanzien van reclame-uitingen en journalistiek gedrag tot ontwikkeling worden gebracht, waarbij de eigen verantwoordelijkheid van de sector uitgangspunt is.

- De omroep

Voor het bedrijven van omroep - ongeacht of dit plaatsvindt op commerciële of op meer ideële basis - zal krachtens de ontwerp-landsverordening een vergunning vereist zijn. Om voor vergunning in aanmerking te komen zullen de aanvragers aan een aantal eisen moeten voldoen. Naast eisen van organisatorische en financiële aard, zal ook de inhoudelijke eis gesteld worden, dat vergunninghouders bijdragen aan een vergroting van de diversiteit van het aanbod van programma's op de Nederlandse Antillen of het eilandgebied waarvoor vergunning wordt gevraagd. De bestaande omroepen worden geacht een vergunning te hebben verkregen op grond van de voorgestelde

landsverordening. Voorts bevat het ontwerp een aantal programmavoorschriften voor de omroepen. Deze voorschriften zijn niet nieuw, maar zijn ontleend aan bestaande vergunningsvoorwaarden. Zij zijn wel gesystematiseerd en geactualiseerd. De programmavoorschriften dragen ervoor zorg, dat omroepen een gevarieerd programma aanbieden, waarin ruimte is voor lokale producties, nieuws, zowel muziek als gesproken woord, informatie, cultuur en educatie. Zij gelden in principe gelijkelijk voor alle radio- en televisiestations zowel voor de commerciële als voor TelAntil dat een aantal jaren geleden is opgericht. Tevens bevat de ontwerp-landsverordening een aantal bepalingen ten aanzien van het uitzenden van reclameboodschappen. Reclame voor sterke drank, tabaksproducten en bepaalde geneesmiddelen wordt slechts in beperkte mate toegestaan, waarbij de bestaande regelgeving op dat punt als uitgangspunt kan dienen. De bestaande mogelijkheden van zendtijdtoewijzing aan politieke partijen en ten behoeve van mededelingen van algemeen belang door de overheid blijven ongewijzigd.

- Zendtijd voor kerkgenootschappen en genootschappen op geestelijke grondslag. Aan deze instellingen zullen geen vergunningen voor omroep worden verleend, omdat zij bijna per definitie niet kunnen voldoen aan de programmavoorschriften die zullen gelden voor omroepen. De toegang tot de ether zal hen echter ook niet ontzegd kunnen worden. Deze instellingen komen in aanmerking voor een vergunning als zendgemachtigden, die een specifiek programma op kerkelijk of geestelijk terrein verzorgen en uitzenden.

- Must-carry verplichting

In het kader van het bevorderen van de natievorming zullen de aanbieders van omroepnetwerken verplicht worden alle programma's van omroepen die in het bezit zijn van een vergunning op grond van de ontwerp-landsverordening op hun kabelnet door te geven. Op die wijze wordt het mogelijk, dat de bewoners van de verschillende eilandgebieden van elkaars media kennis kunnen nemen. De verplichting geldt overigens alleen als de betrokken omroepinstelling daarom verzoekt en voor zover de programma's ook daadwerkelijk in het gebied van de kabelexploitant ontvangen kunnen worden. In bijzondere omstandigheden kan de Minister ontheffing van de verplichting verlenen, bijvoorbeeld indien de doorgifte zeer kostbaar is. Voor de doorgifte mogen kabelexploitanten een billijke vergoeding vragen.

Door op deze wijze uitwerking te geven aan het voorgestane mediabeleid verwacht de Regering, dat een belangrijke impuls wordt gegeven aan de gewenste natievorming en dat voorwaarden worden geschapen voor de verdere ontwikkeling van een kwalitatief hoogstaander aanbod van radio- en televisieprogramma's en gedrukte media. Naast het leggen van een basis voor een inhoudelijk omroepbeleid voorziet de ontwerp-landsverordening in een transparante en objectieve procedure voor het toewijzen en verdelen van de relatief schaarse ruimte in de ether. Daardoor wordt ordening gebracht op een terrein waar nu nog veel onduidelijkheden bestaan en rechtsonzekerheid heerst.

- De geschreven pers.

Voor de omroepinstellingen is in het ontwerp een vergunningenstelsel opgenomen. Dit geldt niet voor de geschreven pers, omdat zulks niet te verenigen is met artikel 8 van de Staatsregeling, waarin het grondrecht is opgenomen dat niemand voorafgaand verlof nodig heeft om door de drukpers gedachten of gevoelens te openbaren. De overige bepalingen in het ontwerp zijn evenwel ook voor de geschreven pers van toepassing.

§ 3 Financiële gevolgen

De kosten die de Medialandsverordening meebrengt, worden begroot op NAF. 20.000 per jaar. Dit geld wordt geheel aangewend voor het functioneren van de beide Mediaraden. Daarbij wordt er van uitgegaan dat de Mediaraden eens per jaar in vergadering bijeenkomen. Voor het overige wordt verwacht dat zij hun werkzaamheden per fax, email en/of telefoon zullen verrichten.

§ 4 Advies Raad van Advies (RvA no. RA/027-06'07)

De Raad vraagt zich af in hoeverre het in de Landsverordening neergelegde mediabeleid is geactualiseerd, gezien het feit dat het ontwerp voortvloeit uit het advies van de Commissie Mediabeleid van 1995. In antwoord hierop deelt de regering mee dat het voorliggende ontwerp is aangepast aan de eisen van deze tijd. Ook is de tekst, voorzover nodig, aangepast aan de hedendaagse technologische ontwikkelingen. De regelingen zijn overigens, zoals in §2 al is aangegeven, zoveel mogelijk techniekneutraal geformuleerd, opdat zij bestand zijn tegen ontwikkelingen in de uitzendtechniek van radio- en televisieprogramma's.

De Raad merkt voorts op dat het, behalve de reacties van de eilandgebieden Curaçao en Bonaire, uit de verkregen documentatie niet heeft kunnen opmaken of de andere eilandgebieden op het ontwerp hebben gereageerd. De Regering deelt naar aanleiding hiervan mee dat door en namens de verantwoordelijke minister is gesproken met vertegenwoordigers van de Bestuurscolleges en van de media van alle eilandgebieden, waarna hun inbreng zoveel mogelijk in het ontwerp is opgenomen.

In antwoord op de opmerking van de Raad dat de stichting Tel Antil niet meer operationeel zou zijn, kan worden geantwoord dat deze stichting nog steeds actief is; zo werd in 2005 bijgedragen aan de berichtgeving rond de Koninkrijksspelen, terwijl in 2006 het project Youth Experience werd gesteund.

Conform de opmerking van de Raad is in de Memorie van Toelichting duidelijker gemotiveerd waarom er is voorzien in twee Mediaraden, te weten een voor de Bovenwinden en een voor de Benedenwinden.

Wat betreft de financiering vraagt de Raad zich af of dit, gelet op de taakstelling en functionering van de Mediaraden wel voldoende is. De Regering heeft hierover uitgebreid van gedachten gewisseld en heeft in de Memorie van Toelichting aangegeven waarom volstaan kan worden met het voorziene bedrag van NAF. 20.000. Niettemin heeft de Regering naar aanleiding van het advies van de Raad en voor het geval dat dit bedrag onverhoopt toch aan de lage kant mocht blijken te zijn, in artikel 18, eerste lid, opgenomen dat de vergoeding voor

het verstrekken van de vergunningen mede is bestemd voor het werk van de Mediaraden.

Overeenkomstig het voorstel van de Raad zijn in de intitulé de doelstellingen van het ontwerp uitgebreider weergegeven.

Overeenkomstig de overweging van de Raad heeft de Regering in artikel 3 opgenomen dat ook een vertegenwoordiger van de consumentenorganisaties in het bestuur van de Mediaraden moet worden opgenomen. De Regering heeft ervoor gekozen de aanvankelijk in het ontwerp opgenomen vertegenwoordiger van de adverteerdersorganisaties te laten vervallen, aangezien er geen organisatie bekend is die de adverteerders vertegenwoordigt. Voorts is in artikel 3 aangegeven dat de voorzitter (een door de Regering benoemde persoon die onafhankelijk is van de desbetreffende media-organisaties) een voltooide juridische opleiding op masters/doctoraalniveau, behaald binnen het Koninkrijk, moet hebben. Een vertegenwoordiging van de overheid in de Mediaraden wordt voorsnog door de Regering niet overwogen teneinde de media-organisaties de mogelijkheid te bieden om zelf te komen tot een invulling van de kwaliteit van de berichtgeving (zelfregulering).

Conform de opmerking van de Raad is in artikel 5, eerste lid, aangegeven dat de jaarrekening moet zijn voorzien van een accountantsverklaring.

Naar aanleiding van de opmerking van de Raad in hoeverre besluiten van de Mediaraad geschorst dan wel vernietigd kunnen worden, deelt de Regering mee dat hierin niet is voorzien teneinde, zoals hiervoren al aangegeven, de media de kans te geven zelf tot een verantwoorde invulling van hun vakgebied te komen.

De Raad vraagt aandacht voor de relatie tussen artikel 9, tweede lid, en de in de artikelen 11 en 12 neergelegde gronden voor het weigeren of intrekken van een vergunning. De Regering wijst erop dat de regels, waarop in artikel 9, tweede lid, worden gedoeld, regels van procedurele aard zijn die als zodanig niet afdoen aan de in de artikelen 11 en 12 neergelegde gronden.

Overeenkomstig de overweging van de Raad is in artikel 32 aangegeven dat de reeds voorafgaand aan de inwerkingtreding van deze landsverordening verstrekte vergunningen van kracht blijven, maar na een jaar komen te vervallen. In dat jaar hebben de betreffende media-organisaties de gelegenheid een vergunning op basis van deze landsverordening aan te vragen.

De Raad van Advies constateert dat in het ontwerp op diverse plaatsen is voorzien in de mogelijkheid van een nadere regeling bij of krachtens landsbesluit, houdende algemene maatregelen; de Raad vraagt zich af hoe dit zich verhoudt tot het uitgangspunt van sobere en flexibele regeling. In antwoord hierop deelt de Regering mee dat het in veel gevallen gaat om de *mogelijkheid* en niet om de *verplichting* om nadere regels te stellen. De Regering is van oordeel dat er een zekere terughoudendheid van overheidswege moet zijn; daarom soberheid. Tegelijkertijd wil de Regering de mogelijkheid hebben om, op basis van de ervaring met deze landsverordening, zo nodig nadere regels te kunnen stellen; daarmee wordt voldaan aan de gewenste flexibiliteit van de regeling.

Aan de redactionele opmerkingen van de Raad is gevolg gegeven.

II. ARTIKELSGEWIJZE TOELICHTING

In deze artikelsgewijze toelichting zullen de artikelen van de Medialandsverordening nader worden toegelicht voor zover dat nodig is naast hetgeen in het algemeen deel van de toelichting is vermeld.

§ 1. Toelichting op Hoofdstuk I. Begripsbepalingen

Artikel 1

Lid 1

Uitgegaan is van begripsomschrijvingen die aansluiten bij moderne opvattingen ten aanzien omroep, programma's en reclameboodschappen. Daarbij is tevens gestreefd naar een heldere afbakening en afstemming met de regelgeving inzake de telecommunicatievoorzieningen.

Onderdeel b

Een algemene definitie van media ontbrak tot nog toe in de Nederlands-Antilliaanse regelgeving. Thans wordt hierin voorzien. Kort gezegd gaat het om pers en omroep.

Onderdelen c tot en met j

Voor een goed onderscheid met het begrip telecommunicatie, dat betrekking heeft op het in technische zin transporteren, uitzenden en ontvangen van seinen, teksten, beelden, geluiden of andere gegevens, en waaronder ook de feitelijke verspreiding van omroepsignalen valt, is gekozen voor de omschrijving van radio- en televisie-omroep als een dienst die betrekking heeft op het verzorgen (dat wil zeggen het voorbereiden, samenstellen en uitvoeren), en het uitzenden van programma's. Dit wordt niet aangemerkt als telecommunicatie en vindt derhalve regeling in het onderhavige ontwerp van de Medialandsverordening.

Een programma in de zin van de Medialandsverordening is omschreven als een elektronisch product, met een beeld- of geluidsinhoud, dat bedoeld is te worden uitgezonden en bestemd is voor ontvangst door het algemene publiek of een deel daarvan. Datadiensten, diensten die uitsluitend op individueel verzoek beschikbaar zijn en andere interactieve diensten zijn uitgezonderd. Het gaat derhalve bij een programma om de volgende kenmerken:

- a. Een programma is een elektronisch product: gedrukte en geschreven media vallen er dus niet onder, evenmin als tastbare vastleggingen van beeld of geluid op bijvoorbeeld compactdiscs of videobanden;
- b. Een programma heeft een beeld- of geluidsinhoud: het gaat daarbij om voor het publiek waarneembaar, herkenbaar en identificeerbaar beeld of geluid, en niet om bijvoorbeeld datatransport. Voor alle duidelijkheid is datatransport uitgezonderd;
- c. Een programma is bedoeld om te worden uitgezonden: een voorbespeelde compactdisc of videoband is dus geen programma. De inhoud daarvan kan echter wel een onderdeel van een programma worden, indien deze wordt uitgezonden;
- d. Een programma is bestemd voor ontvangst door het algemene publiek of een deel daarvan: ongerichte en ongecodeerde uitzending van beeld- en geluidssignalen zijn bestemd voor ontvangst door het algemene publiek. Bij ongerichte, maar gecodeerde uitzending is de bedoeling van de voor uitzending verantwoordelijke instelling bepalend: indien de uitzending gericht is op ontvangst door het

publiek (al dan niet tegen betaling) is er sprake van een programma. Uitzending van signalen gericht tot één persoon (bijvoorbeeld mobiele telefonie) of tot een besloten groep (bijvoorbeeld bedrijfstelevisie) is geen programma en dus geen omroep. Bij nieuwe elektronische diensten als databanken, Internet, video-on-demand en dergelijke is er een belangrijk verschil met een programma: de informatie is weliswaar bestemd voor het publiek, maar wordt uitsluitend op individueel verzoek verzonden. De kijker bepaalt het tijdstip waarop de informatie verzonden wordt. Voor alle duidelijkheid zijn genoemde diensten expliciet uitgezonderd van het begrip programma.

Het uitzenden van een programma is in onderdeel j eveneens gedefinieerd als een omroepdienst. Het feitelijk uitzenden van een programma is, zoals hiervoor reeds aangegeven, overigens wel een specifieke vorm van telecommunicatie, waarop de regels inzake de telecommunicatievoorzieningen mede van toepassing zijn.

Onderdelen k en l

Het begrip omroepzendernetwerk is ontleend aan de telecommunicatieregeling. Hiermee wordt beoogd aan te geven, dat radiozendapparaten feitelijk worden gebruikt voor de verspreiding van omroepprogramma's. Dit betekent overigens niet, dat een omroepzendernetwerk niet voor andere doeleinden, zoals verspreiding van data, zou kunnen en mogen worden gebruikt.

Als aanbieder van een omroepzendernetwerk en aanbieder van een omroepnetwerk wordt beschouwd degene die zendcapaciteit ten behoeve van de verspreiding van programma's ter beschikking stelt. In de huidige Nederlands-Antilliaanse situatie beschikken de omroepinstellingen over eigen uitzendfaciliteiten. In die zin zijn de omroepinstellingen dus tevens aanbieder van een omroepzendernetwerk of omroepnetwerk. De definitie van aanbieder van een omroepzendernetwerk of omroepnetwerk ziet echter ook op externe aanbieders van uitzendcapaciteit ten behoeve van omroep.

Leden 2 en 3

De uitwerking van het door de Regering voorgestane mediabeleid richt zich behalve tot de radio en televisie ook tot de geschreven media. Zoals de Commissie Mediabeleid in haar rapport van 1995 ook stelde dienen met het oog op een consequent algemeen mediabeleid ook de geschreven media in de uitwerking daarvan te worden betrokken. Wat de onderhavige ontwerp-landsverordening betreft gaat het om de instelling en taakopdracht van de beide Mediaraden ten aanzien van het opstellen van een reclamecode en een journalistieke gedragscode, die zich ook over de geschreven media uitstrekt. De geschreven media worden voor de toepassing van deze verordening omschreven als persorganen, zijnde kranten en tijdschriften die voor een algemeen publiek in de Nederlandse Antillen bedoeld zijn en algemeen tegen betaling verkrijgbaar zijn. Tegen betaling omvat zowel betaling op abonnementsbasis, als losse verkoop. Uitgezonderd zijn vakbladen, verenigingsbladen en andere uitgaven die samenhangen met lidmaatschappen, alsmede van overheidswege uitgegeven informatiebladen. In het derde lid is een mogelijkheid opgenomen om, indien de feitelijke ontwikkelingen op de Nederlandse-Antillen daartoe aanleiding zouden geven, bij landsbesluit, houdende algemene maatregelen, de definitie, en daarmee de reikwijdte van de verordening, in te perken dan wel uit te breiden. Een voorbeeld van dat laatste kan zijn, dat ook kosteloos verspreide huis-aan-

huiskranten, mochten zij verschijnen op de Nederlandse-Antillen, als persorgaan kunnen worden aangemerkt.

§ 2. Toelichting op hoofdstuk II. De Mediaraad

Artikel 2

De voorgestelde rechtsvorm van de beide Mediaraden is een stichting. Deze rechtsvorm waarborgt, naast de overige bepalingen omtrent de samenstelling, zo veel mogelijk de onafhankelijke positie van de Mediaraden. Dit sluit ook aan bij hetgeen de Commissie Mediabeleid adviseerde omtrent de rechtsvorm van een onafhankelijke Mediaraad.

Er is gekozen voor het oprichten van twee Mediaraden, een Mediaraad Bovenwinden en een Mediaraad Benedenwinden, elk bestaande uit vertegenwoordigers uit het werkgebied van de desbetreffende Mediaraad. De regering is van mening dat zo op efficiëntere wijze kan worden voorzien in de behoefte aan inspraak en stimulering van het mediabeleid op de desbetreffende eilandgebieden. Voorts wordt daarmee de bereikbaarheid van de Mediaraden, die ook optreden als klachteninstantie voor het publiek, bevorderd.

In het eerste lid is een algemene taakopdracht voor de Mediaraden omschreven, welke in het tweede lid nader wordt uitgewerkt. Ten aanzien van de thans voorgestelde taken van de Mediaraden kan worden opgemerkt, dat deze op een aantal belangrijke punten afwijkt van hetgeen de Commissie Mediabeleid heeft geadviseerd omtrent de taken van een onafhankelijke Mediaraad. De Commissie stelde voor om de Mediaraad ook te belasten met het toezicht op de naleving van de wettelijke en bestuurlijke bepalingen met betrekking tot de programmatuur en inhoud van programma's voor radio en televisie, alsmede met het toezicht op de naleving van vergunningsvoorwaarden. Door het toezicht op te dragen aan een onafhankelijk en representatief samengesteld orgaan zou tegemoet gekomen kunnen worden aan het bezwaar, dat anders de overheid zich te zeer bemoeit met de uitoefening van een klassiek grondrecht, in dit geval de vrijheid van meningsuiting. In de onderhavige ontwerp-landsverordening is er echter voor gekozen om het toezicht op de naleving van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen inzake radio- en televisieprogramma's en de vergunningsvoorwaarden voor het mogen verzorgen van een radio- of televisieprogramma bij de voor het mediabeleid verantwoordelijke minister te laten. Immers, ook de Mediaraad zou toegerust moeten worden met publiekrechtelijke sanctionerende bevoegdheden ten einde effectief toezicht te kunnen uitoefenen. Daarmee zou de status van de Mediaraad onduidelijk worden: enerzijds een onafhankelijk orgaan van de doelgroep zelf, doch anderzijds beschikkend over publiekrechtelijke bevoegdheden. Bovendien is het houden van toezicht veel meer een taak van openbaar bestuur en is derhalve veeleer een taak voor de overheid. Door het toezicht bij de verantwoordelijke minister te laten ontstaat een duidelijke situatie, zoals die ook bij het toezicht op de technische telecommunicatie-infrastructuur, waar de verantwoordelijkheid ook bij de voor telecommunicatie verantwoordelijke minister berust, bestaat. Hiermee wordt tegemoet gekomen aan de behoefte aan een duidelijke wettelijke regeling van onder meer het toezicht.

In principe opereren de beide Mediaraden los van elkaar bij de uitoefening van de in het tweede lid genoemde taken. Er is echter een uitzondering en deze betreft de wel het meest in het oog springende taak van de Mediaraden, namelijk het opstellen van een reclamecode en een journalistieke gedragscode. Deze codes moeten volgens het derde lid worden opgesteld in een gezamenlijke vergadering van de beide Mediaraden. Deze bepaling beoogt de eenheid van opvattingen binnen de Nederlandse Antillen inzake de wijze van berichtgeving en adverteren te bevorderen. De reclamecode is bedoeld om te stimuleren, dat op een faire en niet-misleidende manier reclame wordt gemaakt. Het belang van eerlijke, niet misleidende en duidelijke informatie van burgers staat daarbij voorop. De journalistieke gedragscode heeft tot doel te bevorderen, dat op een nette en eerlijke manier, die rekening houdt met de belangen en privacy van mensen, journalistiek wordt bedreven. De discussie hierover is in 1997 wereldwijd opgelaaid na de tragische dood van prinses Diana. Ook de wijze van berichtgeving rond de moord op de Nederlandse politicus Pim Fortuyn in 2002 benadrukt de voortdurende actualiteit van dit onderwerp. Het betreft een gevoelig onderwerp. Enerzijds bestaat er politiek en maatschappelijk de wens om nadere regels te stellen omtrent journalistiek gedrag, althans bepaalde vormen daarvan, anderzijds bestaat er begrijpelijkerwijs aan de kant van de media grote terughoudendheid daaromtrent. De Regering is van mening, dat met de nu voorgestelde regeling, waarbij binnen het kader van de Mediaraden bij wijze van zelfregulering een code wordt opgesteld, ondersteund door de wetgever, een bij de problematiek passende oplossing is gevonden.

Artikelen 3 en 4

In het algemeen deel van deze toelichting is al ingegaan op de onafhankelijke en representatieve samenstelling van het bestuur van de Mediaraden. Zoals ook de Commissie Mediabeleid in haar advies heeft aangegeven is een representatieve samenstelling van groot belang voor het draagvlak en daarmee uiteindelijk de effectiviteit van het optreden van de Mediaraden. Gekozen is voor een samenstelling, waarbij elk van de groepen media, te weten radio, televisie en geschreven media, alsmede de adverteerders, zijn vertegenwoordigd. Het is niet mogelijk dat de voor te dragen personen werkzaam zijn bij de radio- of televisie-instellingen of de persorganen. Hiermee wordt voorkomen dat deze personen zich als lid van een Mediaraden op een bepaald moment zouden moeten uitspreken over journalistieke gedragingen van het bedrijf waarin men zelf werkzaam is, of van collega's van "concurrerende" instellingen. Het is best mogelijk, dat externe personen, bijvoorbeeld deskundigen of leden van belangenorganisaties zoals de Antillian Broadcasting Association, worden voorgedragen als representant. Anders dan de Commissie Mediabeleid voorstond zullen er geen specifieke deskundigen deel uitmaken van de Mediaraden. De Regering is van mening, dat de samenstelling van de Mediaraden niet te zeer uitgebreid moet worden, in het belang van een effectieve besluitvorming. De vraag of er behoefte is aan inschakeling van specifieke deskundigen kan het best worden overgelaten aan de Mediaraden zelf. Daartoe is in het tweede lid van artikel 4 bepaald, dat elke

Mediaraad deskundigen kan inschakelen. Deze deskundigen maken dus geen deel uit van de Mediaraad zelf.

De plaatsvervangend leden treden slechts op bij verhindering van de gewone leden en nemen derhalve alleen in die situaties deel aan de vergaderingen en besluitvorming van de desbetreffende Mediaraad. Uiteraard is het van belang, dat zij voldoende geïnformeerd zijn en alle stukken ontvangen.

Artikel 5

Het Land zal met elke Mediaraad, conform het subsidiebeleid van het Land, een samenwerkingsovereenkomst aangaan in het kader van de door het Land te vergoeden kosten van de Mediaraden. Deze kosten worden op jaarbasis begroot op NAF 20.000.

Artikelen 6 en 7

Een ieder die van mening is, dat een reclame-uiting of een bepaald journalistiek gedrag niet aan de code voldoet, kan een klacht indienen bij de Mediaraad waaronder het desbetreffende eilandgebied valt. Elke Mediaraad zal daartoe de nodige reglementen opstellen, waarin de procedures inzake het indienen van klachten en de werkwijze van de desbetreffende Mediaraad zijn opgenomen. Uit het feit dat in het eerste lid van de artikelen 6 en 7 is aangegeven dat *een* ieder een klacht kan indienen, volgt dat ook de Mediaraad op eigen initiatief reclame-uitingen en journalistieke gedragingen kan beoordelen en daarover uitspraken kan doen. De uitspraken in de vorm van mededelingen aan de omroepinstelling dan wel de adverteerder over de toepassing van de journalistieke gedragscode dan wel de reclamecode kan de Mediaraad hetzij ondershands, hetzij openbaar, hetzij beperkt openbaar doen. Openbare aanbevelingen zullen bijvoorbeeld gedaan worden in gevallen die richtinggevend zijn voor volgende toepassingen van de code. Omdat beoordeling van de toelaatbaarheid van de journalistieke gedraging of de reclame plaatsvindt door een orgaan dat representant is van de media en de adverteerders, mag verwacht worden, dat de media de door de Mediaraad via de code en uitspraken daarover uitgezette lijnen respecteren en ontoelaatbaar geachte reclame zullen weren en alles in het werk stellen om ontoelaatbaar journalistiek gedrag te voorkomen.

De reclamecode en de journalistieke gedragscode moeten worden vastgesteld voor en zijn in beginsel van toepassing op alle reclame en gedragingen, ongeacht het medium (elektronische media of geschreven media). In beide artikelen is een plicht tot gehoudenheid aan de standpunten van de Mediaraad opgenomen, zodat een koppeling tot stand kan worden gebracht met de bevoegdheid van de Minister om administratieve sancties toe te passen (artikelen 27, 28 en 29).

§ 3. Toelichting op Hoofdstuk III. De omroepprogramma's

In het algemeen deel van deze toelichting is al aangegeven, dat een belangrijk uitgangspunt voor de herziening van de mediawetgeving is de scheiding die wordt aangebracht tussen het terrein van het inhoudelijk mediabeleid en het terrein van de technische aspecten van het verspreiden van omroepprogramma's.

Voor het mogen verzorgen en uitzenden of doen uitzenden van een omroepprogramma zal voortaan een vergunning nodig zijn op grond van de Medialandsverordening, naast de vergunning/machtiging op grond van de Landsverordening op de telecommunicatievoorzieningen voor het in technische zin mogen verspreiden van programma's. Deze scheiding in regelgeving en daarmee in ministeriële verantwoordelijkheid biedt de basis voor het voeren van een meer inhoudelijk mediabeleid waar het gaat om de toelating van omroepinstellingen. Met name op dit punt heeft het in de afgelopen decennia aan beleid ontbroken en is dit de oorzaak geweest van de ontstane wildgroei in het aantal omroepinstellingen, met name op de radio. Daarbij dient in beschouwing te worden genomen, dat er ten aanzien van de etheruimte nog steeds sprake is van schaarste. Dit rechtvaardigt naar de mening van de Regering dan ook nog steeds bemoeienis van de overheid bij de verdeling daarvan. De onderhavige ontwerp-landsverordening beoogt daarvoor een adequate basis te bieden voor een beleid aan de hand van objectieve en controleerbare criteria. De Regering is, anders dan de Commissie Mediabeleid, van mening, dat niet enkel de radio-technische (on)mogelijkheden als criterium voor regulering van de toelating van omroepstations dienen te worden genomen. De Regering is van mening, dat een goed mediabeleid ook tot doel dient te hebben de bevordering van de kwaliteit van de omroep. In dat licht is het gerechtvaardigd, dat bij de verdeling van een voor de gemeenschap belangrijk schaars goed ook enige criteria ten aanzien van de financiële, organisatorische en inhoudelijke kwaliteit en de bijdrage aan de verscheidenheid aan programma's een rol spelen. Uiteraard zal de toets aan deze criteria niet zover mogen gaan, dat vooraf eisen worden gesteld aan de eventuele commerciële haalbaarheid of aan de concrete inhoud van programma's.

Artikelen 9 tot en met 12

In deze artikelen is uitwerking gegeven aan het vereiste van vergunning voor het verzorgen van een omroepprogramma en de procedure daarvoor. De specifieke procedureregels zullen bij of krachtens landsbesluit, houdende algemene maatregelen, nader ingevuld worden. De bepalingen zijn ontleend aan overeenkomstige bepalingen van de Landsverordening op de telecommunicatievoorzieningen voor het verlenen van concessies en machtigingen.

Centrale bepaling is artikel 11, tweede lid. Daarin zijn de criteria opgenomen aan de hand waarvan aanvragen voor omroep dienen te worden getoetst. Getoetst wordt aan het financieel en economisch draagvlak van de aanvrager en de bijdrage die het programma kan leveren aan de diversiteit van het totale landelijke programma-aanbod.

a. Financieel en organisatorisch draagvlak

Met betrekking tot de financiering en organisatie zal duidelijk moeten zijn, dat de aanvrager financieel en personeel in staat is om gedurende de periode waarvoor de vergunning wordt verleend de programmatische doelstellingen te realiseren. De aanvrager zal aannemelijk moeten maken over voldoende financiële middelen en personele inzet te beschikken om de voorgenomen programmering te realiseren en het programma te blijven uitzenden. Wat betreft de personele inzet is het mogelijk dat voorwaarden worden gesteld ten aanzien van bijvoorbeeld de kwaliteit van het personeel. Via een businessplan en een middellange

termijnplanning zal inzicht moeten worden gegeven in de bestaande en toekomstige technische, financiële en organisatorische structuur van de aanvrager. De Commissie Mediabeleid heeft in haar rapport opgemerkt, dat niet getreden zou moeten worden in de beoordeling van de commerciële haalbaarheid. De Regering onderschrijft in zoverre dit standpunt, dat het de vrije keuze van de aanvrager is een omroepbedrijf te willen uitoefenen en daarmee het risico te nemen, dat uiteindelijk zijn initiatief in financieel opzicht wellicht niet succesvol is. Maar waar het gaat om de verdeling van een schaarste dient naar de mening van de Regering voorkomen te worden, dat toedeling plaatsvindt aan kansloze en onvoldoende doordachte initiatieven.

b. Het programma

Een doelmatige verdeling van uitzendruimte brengt naar de mening van de Regering mee, dat niet enkel economische criteria een rol dienen te spelen, maar ook programmatische. Het zou immers van weinig visie getuigen, indien de overheid zou toelaten, dat de schaars beschikbare etherruimte volledig in beslag wordt genomen door vooral commercieel gerichte en daardoor weinig van elkaar verschillende programma's. Dit leidt tot vervlakking van het programma-aanbod en vermindering van de mogelijkheden voor de bevolking om via radio en televisie kennis te nemen van gevarieerde informatie.

Bij de toetsing aan het criterium van diversiteit gaat het er om of de aanvrager voornemens en in staat is een programma te verzorgen dat qua inhoud en vormgeving in redelijke mate iets nieuws of afwijkends inhoudt ten opzichte van het reeds bestaande aanbod.

Artikelen 13 en 14

In de artikelen 13 en 14 zijn voorschriften opgenomen met betrekking tot de door de omroepinstellingen verzorgde programma's.

De voorschriften zijn voor een groot deel ontleend aan de huidige bepalingen van onder andere de Televisie-landsverordening en de bestaande vergunningen voor radio en televisie.

In artikel 13, eerste lid, is de eigen verantwoordelijkheid van de omroepinstellingen voor de inhoud van hun programma's vastgelegd. Hiermee is tevens de onafhankelijkheid ten opzichte van elke overheidsbemoeienis, voorzover hierin niet in de ontwerp-landsverordening is voorzien, vastgelegd. Het betekent ook, dat een omroepinstelling onafhankelijk van adverteerders en sponsors verantwoordelijk is voor de inhoud van de programma's. Nieuw zijn de bepalingen omtrent de bescherming van jeugdigen tegen ongeschikte programma's. Artikel 13, tweede lid onderdeel b, verbiedt het uitzenden van de programma's of programma-onderdelen die ernstige schade kunnen toebrengen aan de lichamelijke, geestelijke of zedelijke ontwikkeling van minderjarigen. Het gaat hier dus om een algeheel verbod.

Het tweede lid, onderdeel c geeft aan dat geen programma's of programma-onderdelen mogen worden uitgezonden welke zijn gericht op ontvangst door het publiek in het buitenland. De regering is zich ervan bewust dat ook het omgekeerde het geval kan zijn, namelijk dat zenders in het buitenland programma's zouden kunnen uitzenden die zijn gericht op ontvangst in de Nederlandse Antillen. Indien een dergelijke situatie zich voordoet en als ongewenst wordt ervaren, kan dit voor de regering aanleiding zijn zich met de

regering van het desbetreffende land in verbinding te stellen teneinde afspraken te maken, mogelijk in de vorm van een verdrag, om aan die ongewenste situatie een einde te maken.

In het derde lid van artikel 13 is bepaald, dat ook voor programma-onderdelen die weliswaar geen ernstige schade, maar toch schade kunnen toebrengen aan minderjarigen in beginsel een verbod geldt. Dit verbod voor deze programma-onderdelen geldt niet indien deze worden uitgezonden op tijdstippen dat minderjarigen er normalerwijs niet naar zullen luisteren of kijken. Het vierde lid voorziet in de mogelijkheid, dat bij of krachtens landsbesluit, houdende algemene maatregelen, regels worden gesteld ten aanzien van de uitzending van bepaalde programma-onderdelen. Dit biedt de basis voor "rating" van programma-onderdelen, dat wil zeggen het classificeren van programmacategorieën met daarbij passende voorschriften omtrent uitzendtijdstippen en het aangeven van waarschuwingen. Daarmee kan worden voorkomen, dat jeugdigen ongewild geconfronteerd worden met niet voor hen bedoelde en mogelijk schadelijke programma's. Deze regeling treedt tevens in de plaats van de in de Televisielandsverordening opgenomen regeling omtrent de filmkeuring door de filmkeuringscommissie, een instituut dat in de praktijk allang niet meer functioneert, en de bevoegdheden van de gezaghebber van eilandgebieden ten aanzien van de vertoning van niet gekeurde films.

Artikel 14 voorziet in de wettelijke basis voor programmavoorschriften ten aanzien van de programma's.

Het is niet de bedoeling op grond van dit artikel te komen tot verdergaande programmavoorschriften dan welke thans in de vergunningen zijn opgenomen. De achtergrond van het stellen van programmavoorschriften is, naast het bevorderen van de kwaliteit van programma's, vooral ook het bevorderen van de uitzending van programma-onderdelen van meer algemeen belang, zoals nieuws, actualiteiten, culturele programma's en programma's gericht op educatie.

Mede naar aanleiding van het advies van de Commissie Mediabeleid, die pleitte voor de inrichting van een publieke omroepvoorziening onder meer als tegenwicht tegen een volledig commercieel radio- en televisiebestel, is inmiddels de Stichting TelAntil in het leven geroepen, met als doel te voorzien in nationale, publieke programmering. Het ligt dan ook niet voor de hand dat de programmavoorschriften voor commerciële omroepen zullen worden uitgebreid. Eerder ligt het in de rede dat de overheid zich richt op meer distantie ten aanzien van de bemoeienis met de programmatuur van de omroepen, zoals ook de Commissie Mediabeleid in haar rapport bepleitte. Vooralsnog zullen de commerciële omroepinstellingen, met name bij de televisie, nog wel een belangrijke rol blijven spelen bij de verspreiding van het publieke programma-aanbod van TelAntil. Voor de verspreiding van het publieke radio-aanbod van TelAntil wordt gestreefd naar eigen uitzendfaciliteiten voor TelAntil. De medewerking van de commerciële omroepinstellingen bij de verspreiding van het publieke programma-aanbod heeft voor TelAntil als voordeel, dat gebruik gemaakt kan worden van bestaande infrastructuur. Aan de andere kant kunnen commerciële omroepinstellingen, die programma's van TelAntil in hun zendtijd

uitzenden, daarmee invulling geven aan de programmavoorschriften en de invulling van hun zendtijd verrijken met publieke programma's.

De op grond van artikel 14 te stellen programmavoorschriften worden bepaald bij landsbesluit, houdende algemene maatregelen, en kunnen ingevolge het tweede lid verschillen voor radio en televisie. Tevens kan daarbij worden voorzien in het mogelijkheid voor het verlenen van ontheffing. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn voor kleinschalige lokale omroep, voor welke het moeilijk kan zijn om aan de programmavoorschriften te voldoen.

Artikel 15

Dit artikel legt de hoofdelementen van het wettelijk reclameregime voor de omroep vast. De voorschriften inzake reclame liggen thans nog verspreid over de Televisie-landsverordening, enkele landsbesluiten en de vergunningen. Belangrijk doel van de bepalingen is het waarborgen van duidelijkheid naar het publiek en misleiding van het publiek tegen te gaan. Daarnaast kan met de reclameregels de kwaliteit van de programma's verbeteren.

Het eerste lid bepaalt, dat reclameboodschappen duidelijk onderscheiden moeten zijn van de overige programma-onderdelen. Dit onderscheid kan op verschillende manieren worden vormgegeven, bijvoorbeeld door akoestische middelen of door een omlijsting.

Voorwaarde is in ieder geval dat programma-onderdelen niet geruisloos overgaan in reclameboodschappen.

Het tweede lid bevat een delegatiegrondslag om bij landsbesluit regels te stellen omtrent het uitzenden van reclameboodschappen. Daarbij kan worden vastgelegd, dat bepaalde programma-onderdelen niet of slechts onder bepaalde voorwaarden onderbroken mogen worden. Uitgangspunt is, zo volgt uit het eerste lid, dat reclameboodschappen tussen programma-onderdelen worden ingevoegd. Beoogd wordt vooralsnog aan te sluiten bij de thans in de vergunningen opgenomen bepalingen, waarin bijvoorbeeld voor radio is bepaald dat nieuwsuitzendingen niet onderbroken mogen worden.

Het derde lid regelt de reclame voor geneesmiddelen, tabak en sterke drank. De bestaande regelgeving, zoals die op grond van de Televisie-landsverordening, de radiobesluiten en de vergunningen luidt, zal als uitgangspunt worden genomen.

Artikel 16

Deze bepaling bevat een verbod om op andere wijze dan via reclameboodschappen reclame te maken in programma-onderdelen. Het publiek dient gevrijwaard te blijven van misleiding, die het gevolg kan zijn van subtiele vormen van reclame in programma-onderdelen.

Zo zijn subliminale technieken verboden. Subliminale technieken zijn technieken waarbij in een programma-onderdeel beelden of geluiden van zeer korte duur worden ingevoegd met het doel de kijkers of luisteraars te beïnvloeden, zonder dat zij zich daarvan bewust zijn.

Voorts is de zogenaamde sluikreclame verboden. Van sluikreclame kan bijvoorbeeld sprake zijn, indien in dialogen namen van bedrijven of merken worden genoemd, zonder dat daar een journalistieke noodzaak voor is, en met het oogmerk reclame te maken. Ook het in informatieve programma-onderdelen zonder noodzaak herhaaldelijk en nadrukkelijk vermelden of vertonen van namen etc. onder het mom van informatie kan sluikreclame zijn. Als het oogmerk om reclame te maken of de mogelijkheid van misleiding ontbreekt, is er geen sprake van sluikreclame. Zo zal er bij de vermelding van sponsors geen sprake zijn van misleiding, omdat die vermelding juist bedoeld is ter informatie aan het publiek. Ook in het geval van bijvoorbeeld het kort en zonder nadruk in beeld komen van namen, logo's etc. die tot het normale straatbeeld behoren, zal geen sprake hoeven te zijn van verboden sluikreclame, omdat doorgaans de bedoeling om daarmee reclame te maken zal ontbreken. Het vermelden of tonen van namen, logo's etc. tegen betaling (geld of in nature) wordt altijd geacht te geschieden met het oogmerk reclame te maken.

Artikel 17

Zoals in het algemeen deel van deze toelichting is opgemerkt, is het doel van de herziening van de mediawetgeving het bevorderen van de kwaliteit van radio- en televisieprogramma's, waarbij het hanteren van aanvaardbare journalistieke principes een belangrijke rol speelt. Een van de middelen die daaraan een bijdrage kan leveren is het vastleggen van de journalistieke werkwijze en de programmatisch-inhoudelijke onafhankelijkheid van de omroepinstellingen en hun medewerkers die belast zijn met de verzorging van de programma's. In een programmastatuut kan uitdrukking worden gegeven aan de journalistieke rechten en plichten van degenen die inhoud en vorm geven aan de programma's en de onbelemmerde toepassing van journalistieke principes (zoals hoor en wederhoor, zorgvuldige nieuwsgaring en de zorgvuldige afweging van het belang van openbaarheid ten opzichte van het respecteren van de privacy van personen), de journalistieke verantwoordelijkheden en bevoegdheden binnen de omroepinstelling, het scheppen van waarborgen voor het journalistiek onafhankelijk opereren van de instellingen en de programmamakers van onder meer adverteerders, sponsors en politieke belangen en de medezeggenschap van programmamakers ten aanzien van het programmabeleid van de omroepinstellingen. De eigen verantwoordelijkheid van de omroepinstellingen voor hun programma is als een van de belangrijkste principes neergelegd in artikel 13.

Artikel 18

De in dit artikel opgenomen bepalingen inzake vergoeding voor het verlenen van vergunningen en ontheffingen zijn op dezelfde leest geschied als de regeling welke in de Landsverordening op de telecommunicatievoorzieningen daaromtrent is opgenomen.

§ 4. Toelichting op Hoofdstuk IV. Overige omroepprogramma's en verplichtingen voor aanbieders van omroepzendernetwerken en omroepnetwerken.

Artikel 19

Dit artikel bevat een bijzondere regeling ten aanzien van het verlenen van vergunningen aan kerkgenootschappen en genootschappen op geestelijke grondslag ten behoeve van programma's op kerkelijk of geestelijk terrein. Het gaat hier om instellingen die programma's van een zeer specifiek karakter wensen te verzorgen ten aanzien waarvan de programmavoorschriften zoals die voor de reguliere omroepinstellingen gelden moeilijk toepasbaar zijn. Deze instellingen zijn om die redenen niet volledig gelijk te stellen met deze omroepinstellingen. De regering is van mening dat een aparte regeling en beoordeling gewenst is. Niettemin is wel een groot aantal bepalingen die gelden voor de reguliere omroepinstellingen, zoals de reclamevoorschriften, van overeenkomstige toepassing verklaard. Het is derhalve aan kerkgenootschappen en genootschappen op geestelijke grondslag in beginsel toegestaan reclame in hun programma op te nemen.

Gelet op het grote aantal reeds ingediende aanvragen voor vergunningen voor kerkelijke programma's en de nog steeds schaarse etherruimte is het noodzakelijk een nadere regeling te treffen waarmee kan worden voorzien in een doelmatige toedeling. Daartoe wordt via artikel 30 van de ontwerp-landsverordening een nieuw artikel 15a in de Landsverordening op de telecommunicatievoorzieningen ingevoegd. Op grond van die bepaling kan bij het verlenen van zendmachtigingen bepaald worden, dat de kerkgenootschappen en genootschappen op geestelijke grondslag die een omroepvergunning hebben verkregen hun programma's op dezelfde zendfrequentie dienen uit te zenden. Zij zullen in onderling overleg tot zenderdeling kunnen komen. Eventueel kan in de zendmachtigingen opgenomen worden hoeveel zendtijd elke instelling krijgt en op welke tijdstippen zij uitzenden. De instellingen kunnen met het oog op samenwerking en het beheer van de zender een aparte rechtspersoon oprichten. Deze rechtspersoon treedt voor wat betreft de toepassing van de Landsverordening op de telecommunicatievoorzieningen in de plaats van de afzonderlijke zendgemachtigden. Is er geen rechtspersoon opgericht, dan is in beginsel iedere instelling aanspreekbaar op het naleven van de bepalingen van de Landsverordening op de telecommunicatievoorzieningen.

Artikel 20

De mogelijkheden voor politieke zendtijd blijven bestaan. Ter verduidelijking wordt in het tweede lid bepaald dat een politieke partij de zendtijd geheel gebruikt voor een programma op politiek terrein. Niet toegestaan zijn programma-onderdelen van andere aard, bijvoorbeeld reclame. In het derde lid wordt een basis gegeven om regels te stellen ten aanzien van de programma's van politieke partijen, alsmede politieke reclame in andere dan programma's van politieke partijen. Vooralnog zullen de bestaande regels, zoals opgenomen in het Landsbesluit van 24 november 1972 (P.B. 1972, no. 238,

gewijzigd bij Landsbesluit van 20 juni 1973, P.B. 1973, no. 112) en de Ministeriële Beschikking van 8 juni 1973 (P.B. 1973, no. 104) het uitgangspunt blijven.

Artikel 21

De voorziening voor het ter beschikking stellen van zendtijd voor het doen van mededelingen van algemeen belang ondergaat geen wijziging.

Artikel 22

In dit artikel is de must-carryverplichting voor aanbieders van omroepnetwerken opgenomen. In het kader van zorgplicht van de overheid voor de toegankelijkheid van informatie en het streven naar natievorming heeft ook de Commissie Mediabeleid een must-carryverplichting bepleit. Nationale omroep, die het hele territorium van een staat kan bestrijken, is van essentieel belang in het streven naar nationale, culturele bewustwording en de bevordering van de eigen identiteit van de leefgemeenschap. In dat kader heeft de Regering zich tot taak gesteld te bevorderen dat omroepen zich meer nationaal gaan opstellen.

De aanbieders van omroepnetwerken worden verplicht onverkort en gelijktijdig met de oorspronkelijke uitzending de programma's van TelAntil en de commerciële omroepen die een vergunning hebben verkregen door te geven, indien deze instellingen daarom verzoeken. Onverkort en gelijktijdig wil zeggen, dat een aanbieder de programma's van de instellingen niet mag bewerken of samenvatten of op een later tijdstip dan de eerste uitzending mag uitzenden. Het feit dat de rechten op programmaonderdelen niet geregeld kunnen worden met het oog op de verplichte doorgifte kan overmacht opleveren die aan verplichte vergiften in de weg staat.

Het tweede lid voorziet in de mogelijkheid ontheffing te verlenen van de verplichting tot doorgifte. Gronden voor ontheffing kunnen bijvoorbeeld zijn, dat de kosten voor een bepaalde aanbieder van een omroepnetwerk onevenredig hoog zouden worden, de bedrijfsvoering ernstig wordt belemmerd of dat er onoverkomelijke technische- of capaciteitsproblemen zouden ontstaan.

Het is redelijk, dat een aanbieder van een omroepnetwerk een vergoeding ontvangt voor de verplichte doorgifte. Het gaat hier om een billijke vergoeding, die gebaseerd kan zijn op de redelijkerwijs te verwachten kosten die met de doorgifte zijn gemoeid. In eerste instantie is dat een zaak voor de aanbieder en de omroepinstelling, waarbij de Minister, gehoord de desbetreffende Mediaraad, bij geschillen een beslissing neemt. Niettemin is de bepaling opgenomen, dat, indien nodig, bij landsbesluit nadere regels omtrent de vergoedingen kunnen worden gesteld. Dat kan bijvoorbeeld van belang worden, indien er grote verschillen gaan ontstaan in de gevraagde of betaalde vergoedingen of indien het aantal geschillen uit de hand zou gaan lopen.

Artikel 24

Dit artikel verschilt niet van de thans geldende regels op dit punt.

§ 5. Toelichting op Hoofdstuk V. Toezicht, opsporing en sancties.

Artikel 25

Dit artikel verschilt wat betreft inhoud niet van de thans geldende verplichting dienaangaande.

Artikel 26

Ten behoeve van de uniformering van het toezicht is in het kader van de totstandkoming van het Wetboek van Strafvordering een standaardtoezichtsbepaling ontworpen. Bij de concrete vertaling van deze bepaling naar een bijzondere landsverordening dient telkens te worden afgewogen welke bevoegdheden in het kader van het toezicht op de naleving van die landsverordening noodzakelijk zijn. In artikel 26 van de onderhavige ontwerp-landsverordening zijn die elementen van de standaardtoezichtsbepaling overgenomen die in het kader van het mediatoezicht noodzakelijk zijn.

Artikelen 27 tot en met 29

Bij overtreding van het bepaalde bij of krachtens de Medialandsverordening, waaronder de vergunningvoorwaarden en de gedrags- en reclamecode die door de Mediaraad is opgesteld kan op grond van artikel 12, tweede lid, de vergunning worden ingetrokken. Het spreekt vanzelf dat iemand, die van mening is dat bepaalde voorwaarden zijn overtreden de Minister hierop attent kan maken. Dit geldt voor eenieder en in het bijzonder voor de Mediaraad als het gaat om overtreding van de mededelingen of voorwaarden die de Mediaraad heeft gesteld in het kader van de gedrags- en reclamecode.

Artikel 27 voorziet in de mogelijkheid voor de Minister om ten aanzien van overtreding van een aantal artikelen administratieve boetes op te leggen. De hoogte van de boete komt overeen met de huidige boetebedragen die in de vergunningen zijn opgenomen.

Artikel 28 bevat de mogelijkheid voor de Minister om een tijdelijk zendverbod op te leggen bij overtreding van wettelijke regels en volharding in overtreding van het bepaalde bij of krachtens de Medialandsverordening. Een en ander is conform de huidige situatie.

§ 6. Toelichting op Hoofdstuk VI. Wijziging van andere landsverordeningen.

Artikel 30

Door middel van een wijziging in artikel 15 van de Landsverordening op de telecommunicatievoorzieningen wordt een koppeling aangebracht tussen het verlenen en intrekken van een technische zendmachtiging voor omroepdoeleinden en het verlenen en intrekken van een omroepvergunning. Indien men een zendmachtiging wenst of heeft voor omroepdoeleinden, doch men kan er geen gebruik van maken, omdat de vereiste omroepvergunning ontbreekt, is het uit een oogpunt van doelmatige frequentieverdeling en –

beschikbaarstelling gerechtvaardigd dat dan een machtiging wordt geweigerd of ingetrokken. Overigens ligt het in de bedoeling dat bij nieuwe aanvragers de zendmachtiging en de omroepvergunning zoveel mogelijk gelijktijdig worden afgegeven.

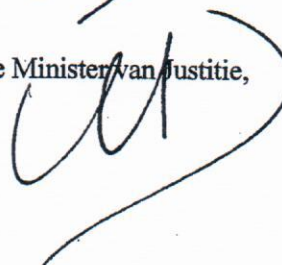
Artikel 32

In dit artikel is aangegeven dat de reeds voorafgaand aan de inwerkingtreding van deze landsverordening verstrekte vergunningen van kracht blijven, maar na een jaar komen te vervallen. In dat jaar hebben de betreffende media-organisaties de gelegenheid een vergunning op basis van deze landsverordening aan te vragen.

De Minister van Onderwijs en Cultuur,

De Minister van Justitie,

NEDERLANDSE ANTILLEN

RAAD VAN ADVIES

REGERING VAN DE NEDERLANDSE ANTILLEN	
Agenda nr.:	13 /4124 ⁰⁴
Datum ontv.:	13 FEB 2007
Bureau:	RnA
St. route:	Afd. team:
Sign. team:	Reg. team:
Proj. nr.:	*
Plandatum:	
Fotokopie aan:	Opm. Dep.

Directie Wetgeving en Juridische Zaken	
DWJNo.	DWJ06/220-
DATUM	14 FEB 2007

GEZIEN
DE GOUVERNEUR VAN DE NEDERLANDSE ANTILLEN
d.d. - 9 FEB. 2007

Zijne Excellentie
De Gouverneur van de
Nederlandse Antillen
Curaçao

RvA no. RA/027-06'07

Onderwerp: Ontwerp-landsverordening houdende vaststelling van regels inzake het mediabeleid (6689/RNA/, 4124/RNA'04, RvA no. LV/14-06)

Advies: Met verwijzing naar uw verzoek dd. 16 augustus 2006 om het oordeel van de Raad van Advies inzake bovengenoemde onderwerp en de behandeling hiervan in de gewone vergaderingen van de Raad op 4 september, 18 september en 2 oktober 2006 bericht de Raad u als volgt.

Aan de orde is de Ontwerp-landsverordening houdende vaststelling van regels inzake het mediabeleid

Dit ontwerp beoogt een regeling te treffen die betrekking heeft op de regulering van de inhoud van programma's/ publicaties van de media, radio, televisie en schrijvende pers.

Daarnaast wordt voorzien in de oprichting van een mediaraad voor de Benedenwinden en een mediaraad voor de Bovenwinden.

De onderliggende uitgangspunten bij de opstelling van de ontwerp-landsverordening zijn als volgt samengevat:

- het scheiden van de regelgeving die betrekking heeft op de inhoud van de media en de regelgeving die betrekking heeft op de technische aspecten van het uitzenden van radio en televisieprogramma's (de telecommunicatievoorzieningen). Uitgangspunt om mediabeleid en het telecommunicatiebeleid in aparte regelgeving onder te brengen
- het tot stand brengen van een nationale radio- en televisievoorziening in het kader van de natievorming
- het instellen van een mediaraad voor de Bovenwindse eilanden en een mediaraad voor de Benedenwindse eilanden
- het ontwikkelen van een reclamecode en van journalistieke gedragsregels

- de mogelijkheid van administratieve handhaving van de neergelegde verplichtingen
- een sobere en flexibele regelgeving.

Het ontwerp is verdeeld in 7 hoofdstukken te weten:

- Hoofdstuk I: Begripsbepalingen,
- Hoofdstuk II: De Mediaraad Bovenwinden en de Mediaraad Benedenwinden,
- Hoofdstuk III: Omroepprogramma's,
- Hoofdstuk IV: Overige omroepprogramma's en verplichtingen voor aanbieders van omroepzandernetwerken en omroepnetwerken,
- Hoofdstuk V: Toezicht en administratieve boete,
- Hoofdstuk VI: Wijziging van andere Landsverordeningen,
- Hoofdstuk VII: Overgangs- en slotbepalingen

Algemeen

Het medialandschap verandert snel onder invloed van met name technologische ontwikkelingen. Deze beweeglijkheid komt echter niet louter voort uit technologische ontwikkelingen; ook ontwikkelingen van sociaal-culturele, economische en bestuurlijk-juridische aard spelen mee en werken op een ingewikkelde manier op elkaar in.

Vanwege deze ontwikkelingen dienen nationale overheden ervoor te zorgen dat het mediabeleid bij de tijd blijft. Het functioneren van het medialandschap raakt immers rechtstreeks de kwaliteit van de democratie, de economie en de samenleving. Het mediabeleid kan en mag weliswaar niet het hele medialandschap bepalen maar dient wel bij te dragen aan een antwoord op de vraag wat voor een samenleving er beoogd wordt.

In dit kader acht de Raad het raadzaam dat specifieke aandacht besteed wordt aan de fundamentele waarden die aan het mediabeleid ten grondslag dienen te liggen te weten: vrijheid en gelijkheid, pluriformiteit, onafhankelijkheid en toegankelijkheid. Naar de mening van de Raad dienen ook de waarden kwaliteit, sociale samenhang en bescherming van de persoonlijke levenssfeer een plaats te krijgen in het mediabeleid. Daarnaast dient naar het oordeel van de Raad de maatschappelijke functies van het medialandschap, zoals nieuwsvoorziening, opinievorming, achtergrondinformatie, kunst en cultuur ook uiteengezet c.q. ontwikkeld te worden.

Deze ingrediënten voor een toekomstbestendige grondslag van het mediabeleid zullen dan ook een garantie bieden voor de uitvoerbaarheid, de rechtszekerheid en legitimiteit van de regelgeving op dit gebied. Het mediabeleid moet bij de tijd, dus actueel blijven en is tenslotte naar de mening van de Raad een zaak van continue politiek-bestuurlijke overweging.

Bestudering van het onderhavige ontwerp en de bijbehorende Memorie van Toelichting heeft de Raad aanleiding gegeven enige opmerkingen te plaatsen over het beleid, over de organisatiestructuur, over de financiële middelen en over enige wetstechnische onderwerpen.

Mediabeleid

In de Memorie van Toelichting wordt aangegeven dat de Commissie Mediabeleid in 1995 een advies heeft uitgebracht over de hoofdlijnen voor een te voeren mediabeleid. Dit advies is door de Regering in grote lijnen overgenomen. In 1997 werd gestart met het wetgevingsproject.

De belangrijkste conclusie van de Commissie Mediabeleid was dat in de mediasector ordening en adequate regelgeving noodzakelijk is en dat de bestaande regelgeving verouderd, beperkt, verbrokken en weinig transparant is.

Thans, anno 2007, dient de Raad te concluderen dat het Mediabeleid uit 1995 sterk verouderd is, zeker gezien vanuit hedendaagse technologische ontwikkelingen.

De Raad vraagt zich dan ook af in hoeverre het een en ander is geactualiseerd, rekening houdend met de voortschrijdende ontwikkeling, de modernisering en de digitalisering van de media.

Daarnaast dateren de reacties van de eilandgebieden Curaçao en Bonaire op dit ontwerp uit 2003 en heeft de Raad uit verkregen documentatie niet kunnen opmaken of de andere eilandgebieden op het onderhavige ontwerp hebben gereageerd.

Tevens vraagt de Raad aandacht voor de in het verleden opgerichte stichting Tel Antil die volgens de door de Raad verkregen informatie al 2 jaar niet meer operationeel is terwijl kennelijk begin 2006 wel sprake zou zijn geweest van een wijziging van de statuten van deze Stichting.

Organisatie

In het ontwerp wordt voorgesteld twee mediaraden op te richten te weten: de Mediaraad voor de Bovenwinden en de Mediaraad voor de Benedenwinden in de vorm van een van de regering onafhankelijke adviesorgaan, een stichting.

De Raad beveelt de Regering aan duidelijker de noodzaak aan te geven van twee onafhankelijke adviesorganen. De Raad vraagt zich tevens ook af of de Regering zich voldoende bewust is van de consequenties van twee naast elkaar functionerende adviesorganen met een zelfde doelstelling, dan wel vooruitlopende op een nieuwe staatstructuur hiervoor gekozen heeft.

Financiering

In artikel 5 van het ontwerp wordt aangegeven dat de kosten van de beide Mediaraden ten laste komen van de begroting van het Ministerie van Onderwijs en Cultuur.

De Raad constateert dat de in artikel 2 opgenomen taakstelling van de mediaraden zeer uitgebreid is. De Raad vraagt zich dan ook af of het kostenplaatje in relatie met de taakstelling en het functioneren van de mediaraden wel toereikend is. Dit met name gezien vanuit het feit dat het Land een maximum bedrag van slechts ANG. 20.000,- per jaar aan beide raden ter beschikking zal stellen.

Het ontwerp

De Raad beveelt aan het zittingsjaar zoals aangegeven voor het opschrift te wijzigen in 2006-2007. Dit geldt eveneens voor de Memorie van Toelichting.

De considerans

De Raad constateert dat de overweging zoals opgenomen in de ontwerp-landsverordening te summier is en dat hiermee niet volstaan kan worden. De Raad adviseert dan ook de overweging uit te breiden.

Artikel 2

De Raad is van oordeel dat de taakstelling van de mediaraden zoals opgenomen in artikel 2 zeer uitgebreid is en plaatst kanttekeningen inzake de uitvoerbaarheid in deze, mede in het licht van de daarvoor beschikbare financiële middelen.

Artikel 3

Het voorgestelde bestuur van de mediaraad onder artikel 3, tweede lid lijkt de Raad enigszins onevenwichtig. De Raad constateert dat er geen vertegenwoordiging van de overheid in het bestuur is. Tevens vraagt de Raad zich af hoe een lid benoemd zal worden op voordracht van adverteerders aangezien er naar de mening van de Raad geen organisatie is die de adverteerders vertegenwoordigt.

Daarnaast geeft de Raad in overweging ook een vertegenwoordiging van de consumentenorganisaties in het bestuur van de Mediaraad op te nemen.

Met betrekking tot artikel 3, derde lid onder b (redactioneel) dient in de eerste zin het woord/ aanduiding "derde" veranderd te worden in "tweede".

Artikel 5

In artikel 5, eerste lid dient aangegeven te worden dat de jaarrekening vergezeld dient te zijn van een verklaring omtrent de getrouwheid en de rechtmatigheid afgegeven door een accountant.

Artikel 6 en artikel 7

In de artikelen 7 en 8 van het ontwerp wordt de klachtenbehandeling door de mediaraad uiteengezet. De Raad plaatst vraagtekens in verband met het aspect van onpartijdigheid. Bovendien wordt niet gesproken over een eventuele vernietiging van besluiten van de Mediaraad.

Artikel 8

Met betrekking tot artikel 8 vraagt de Raad zich af in hoeverre besluiten van de Mediaraad geschorst dan wel vernietigd kunnen worden. Hieromtrent zullen ook procedureregels dienen te worden vastgesteld.

Artikel 9

In artikel 9, tweede lid wordt aangegeven dat bij of krachtens landsbesluit houdende algemene maatregelen regels gesteld kunnen worden ten aanzien van de totstandkoming van besluiten tot verlening, weigering, wijziging of intrekking van de vergunning, bedoeld in het eerste lid. In artikel 11 en artikel 12 worden echter reeds aangegeven de gronden voor het weigeren van een vergunning alsmede voor de intrekking van een vergunning. De Raad vraagt hiervoor aandacht. Ook wordt aandacht gevraagd voor het gehanteerde begrip "Omroepprogramma ('s)", dat niet nader gedefinieerd is.

Artikel 18

Met betrekking tot artikel 18, derde lid, geeft de Raad de regering in overweging deze als volgt te redigeren: "De vergunning wordt verstrekt nadat de vergoeding is betaald.

Artikel 27

In artikel 27, eerste lid (redactioneel) dient het woord "vijentwintigduizend" vervangen te worden door "vijfentwintigduizend".

Artikel 32

In artikel 32 wordt aangegeven dat een vergunning die vóór de datum van inwerkingtreding van deze landsverordening is verleend aan een omroepinstelling wordt aangemerkt als een vergunning die mede ingevolge deze landsverordening is verleend. De Raad vraagt zich af of er sprake is van een terugwerkende kracht en indien dit het

geval zou zijn of er rekening gehouden is met eventuele hieruit voortvloeiende consequenties. Wellicht is het te verkiezen om in dit artikel een bepaalde tijd aan te geven waarin de "voorlopige vergunning" geldt, maar binnen welke een aanvraag ingediend moet worden voor een vergunning als in deze landsverordening bedoeld.

Artikel 34

De Raad vraagt aandacht voor de redactie van dit artikel. De inwerkingtreding van een ontwerpregelgeving wordt als volgt geredigeerd: "Deze landsverordening treedt in werking op een bij landsbesluit te bepalen tijdstip, dat voor de verschillende artikelen of onderdelen daarvan verschillend kan worden vastgesteld."

De Raad geeft in overweging de redactie van dit artikel conform aan te passen.

Het verdient voorts aanbeveling de ontwerp-landsverordening nogmaals na te gaan op een aantal redactionele onvolkomenheden.

Medeondertekening

In hoofdstuk V van het ontwerp worden toezicht, opsporing en sancties voortvloeiende uit het onderhavige ontwerp geregeld. Mede in dit kader is de Raad van oordeel dat medeondertekening van dit ontwerp dient plaats te vinden door de Minister van Justitie.

Een van de uitgangspunten bij het opstellen van de ontwerp-landsverordening was dat de regelgeving sober en flexibel zou zijn. De essentialia worden geregeld bij Landsverordening; lagere regelgeving kan voorzien in nadere uitwerkingen indien daaraan behoefte zou bestaan. In het ontwerp wordt echter minstens 15 maal aangegeven dat bij of krachtens landsbesluit h.a.m. nadere regels gesteld kunnen worden over een aantal zeer belangrijke aspecten. De Raad geeft in overweging het een en ander nader te bezien.

Overigens kan de Raad zich met de onderhavige ontwerp-landsverordening en Memorie van Toelichting verenigen en geeft de Regering in overweging de ontwerp-landsverordening bij de Staten in te dienen nadat met vorenstaande opmerkingen rekening zal zijn gehouden.

Willemstad, 8 februari 2007

de Plv. Secretaris,

Mw. drs J. J. Barbolina-Provence

de Ondervoorzitter,

mr R.F. Pietersz

Staten van de Nederlandse Antillen

Zittingsjaar 2007-2008

3222

**Landsverordening houdende vaststelling van
regels inzake het mediabeleid
(Medialandsverordening)**

Nr. 4

VOORLOPIG VERSLAG

De bespreking van de onderhavige ontwerp-landsverordening heeft dezerzijds aanleiding gegeven tot het maken van de navolgende op- en aanmerkingen.

De MAN-fractie merkt op dat dit wetsvoorstel o.a. de journalistieke gedragingen van journalisten tracht te reguleren. Naar haar mening verhoudt deze ontwerp-landsverordening zich niet tot de gedachte van zelfregulering door de media die ook de Minister van Onderwijs voorstaat. Volgens deze fractie reguleert dit wetsvoorstel zoveel materie tegelijk, dat er voor zelfregulering geen ruimte meer over blijft. Goedkeuring en vaststelling van dit wetsontwerp zullen naar haar zeggen in strijd zijn met artikel 8 van de Staatsregeling van de Nederlandse Antillen.

Verder brengt de MAN-fractie naar voren dat in de onderhavige ontwerp-landsverordening echter zeker 15 maal wordt aangegeven dat door de Minister - naar gelang er behoefte zou bestaan -, bij of krachtens landsbesluit, h.a.m., nadere regels gesteld kunnen worden, hetgeen de Minister in een zeer machtige positie brengt.

Voorts haalt zij aan dat in artikel 1, eerste lid, onder a, staat vermeld dat onder Minister wordt verstaan: de Minister van Onderwijs. Het bevreemdt de MAN-fractie dat de Minister van Verkeer en Vervoer nergens in dit wetsvoorstel wordt vermeld. Aangezien laatstgenoemde een heel belangrijke rol heeft bij de uitvoering van de onderhavige landsverordening zou het op zijn plaats zijn dat ook hij bij de implementatie wordt betrokken, aldus de aan het woord zijnde

fractie. Gaarne zou zij van de Regering vernemen waarom de Minister van Verkeer en Vervoer niet betrokken is bij de uitvoering van dit wetsvoorstel.

Vervolgens merkt bedoelde fractie op dat de Minister op grond van de artikelen 27 tot en met 29 – naar het oordeel van de Raad- de sanctionerende bevoegdheid heeft om naar haar maatstaf sancties op de media op te leggen. Thans vraagt deze fractie zich af of deze bevoegdheid niet als een soort inmenging in deze sector zal moeten worden ervaren. Welke zijn de mogelijkheden die aan de Mediaraden worden geboden om tot zelfregulering te komen, wil de MAN-fractie weten.

De aan het woord zijnde fractie is voorts van mening dat de huidige Regering met de instelling van een Mediaraad voor de Bovenwindse Eilanden en een Mediaraad voor de Benedenwindse Eilanden, bij haar de indruk wekt niet zo zeer gericht te zijn op de staatkundige veranderingen die voor de deur staan; met het oog op evengenoemde veranderingen vraagt deze fractie zich af wat de toegevoegde waarde zal zijn om thans twee Mediaraden op te richten. Deze gedachtegang druipt in tegen het door de Regering gevoerde tweesparenbeleid, gericht op de ontmanteling van de Nederlandse Antillen enerzijds en de armoedebestrijding anderzijds, aldus de MAN-fractie. Deze fractie vraagt m.b.t. tot de voorgestelde Mediaraden, t.w. een voor de Bovenwindse eilanden en een voor de Benedenwindse eilanden, welke van de twee sporen hierbij is gevolgd. Naar de mening van deze fractie zou het beleid van de Regering in deze fase gericht moeten zijn op het Land Curaçao, het Land Sint Maarten en de BES-eilanden. Ware het zo, dan had dit wetsvoorstel drie Mediaraden moeten behelzen en geen twee Mediaraden, aldus de MAN-fractie. Verder is de MAN-fractie de mening toegedaan dat indien men daadwerkelijk het transitoire karakter van deze Regering tot uiting wil laten komen en bovendien een blijk van respect voor de democratie wil tonen, dan zal de Regering alle eilanden moeten benaderen met het verzoek hun standpunt over dit wetsvoorstel kenbaar te maken. Gaarne zou deze fractie een kopie van de reacties van de twee eilandgebieden die reeds hun standpunt kenbaar hebben gemaakt, willen ontvangen. Is het commentaar van elk dezer eilandgebieden in dit wetsvoorstel verwerkt, vraagt deze fractie. Indien ja, op welke wijze, vraagt bedoelde fractie eveneens. Ten overvloede merkt zij op dat ook de Raad van Advies in zijn advies had opgemerkt dat de laatstgenoemde uit verkregen documentatie niet heeft kunnen opmaken of de andere eilandgebieden op de onderhavige ontwerp-landsverordening hebben gereageerd. Volgens deze fractie is de vraag die thans in het kader van de staatkundige herstructurering centraal staat: waarom heeft de Regering niet gekozen voor een structuur die verenigbaar is met de toekomstige

staatkundige structuur, t.w. een Mediaraad voor het Land Curaçao, een voor het Land Sint Maarten en een voor de BES-eilanden.

Ter waarborging van een zo groot mogelijke onafhankelijke positie, zoals gesteld in artikel 2, eerste lid, richt de Minister twee stichtingen op, haalt de MAN-fractie aan. Een stichting is de meest ondemocratische organisatievorm die er bestaat aangezien een stichting geen leden heeft, terwijl het heel moeilijk is om greep te hebben op een stichting, aldus bedoelde fractie. Wat zou de reden zijn waarom de Regering voor deze rechtsvorm heeft gekozen en niet voor een zelfstandig bestuursorgaan zoals de APNA bijvoorbeeld, vraagt deze fractie. Verder wordt in artikel 2, tweede lid, aangegeven dat de beide Mediaraden op grond van deze of andere landsverordeningen bepaalde taken hebben. De taken waarmee deze Mediaraden zijn belast en de andere landsverordeningen waarin deze taken geregeld worden, worden niet genoemd. Daarom verzoekt deze fractie de Regering om de taken van de Mediaraden en de andere landsverordeningen expliciet te noemen.

M.b.t. artikel 2, tweede lid, onder h, merkt de MAN-fractie op dat de vrijheid van meningsuiting een grondrecht is en dat de Regering zich terughoudend moet opstellen bij het vaststellen van regels en/of regelgeving die een eventuele beperking hiervan inhouden. Zij is van mening dat de Regering daarbij niet de nodige voorzichtigheid heeft betracht aangezien de Mediaraden op grond van evengenoemd artikellid in een positie worden gesteld, waardoor zij meerdere taken naar zich kunnen toetrekken. Daarom beveelt de aan het woord zijnde fractie de Regering aan de taken van de Mediaraad in dit wetsvoorstel limitatief op te sommen om te vermijden dat het recht op de vrijheid van meningsuiting geschonden wordt door op te richten organen en/of dat op te richten organen contraproductief zijn waardoor evengenoemd grondrecht niet gewaarborgd zal zijn.

Artikel 3, eerste lid, stelt dat het bestuur van elke Mediaraad bestaat uit een onafhankelijke voorzitter en ten hoogste vier andere leden. Hoe zal deze onafhankelijkheid worden gegarandeerd, wil de MAN-fractie weten. Evenzo wenst zij de benoemingsprocedure van de voorzitter in dit wetsvoorstel geregeld te zien.

Voorts merkt deze fractie m.b.t. artikel 3, tweede lid, op dat ondanks de constatering van de Raad van Advies er totnogtoe in het bestuur geen plaats is vrijgemaakt voor de vertegenwoordiging van de overheid. Waarom heeft geen vertegenwoordiger van de overheid zitting in het bestuur, wil deze fractie weten. In artikel 3, zesde lid, is opgenomen dat de voorzitter de hoedanigheid van meester in de rechten of master of law dient te hebben. Deze fractie wenst te

weten waarop dit vereiste is gebaseerd. Voorts stelt bedoelde fractie voor om daarvoor in de plaats te stellen dat de persoon die deze functie bekleedt een HBO/VO-niveau zal moeten hebben.

M.b.t. artikel 4, vierde lid, merkt de MAN-fractie op dat dit artikellid –gezien de ontwikkelingen m.b.t. de staatkundige herstructurering- geen toegevoegde waarde heeft. Daarom verzoekt zij de Regering om dit artikellid uit dit wetsvoorstel te schrappen.

Eenzijds wordt de vergoeding voor reis- en verblijfkosten in artikel 4, vijfde lid, geregeld, anderzijds blijkt uit artikel 5, eerste lid, dat de kosten van beide Mediaraden ten laste van de begroting van het Ministerie van Onderwijs komen, haalt de MAN-fractie aan. Wordt de vergoeding voor reis- en verblijfkosten ook op de begroting opgevoerd, wil bedoelde fractie weten. Op welke wijze wordt er controle op de te maken reizen uitgeoefend, wenst zij eveneens te weten.

V.w.b. artikel 6, eerste lid, wil de MAN-fractie weten wat verstaan dient te worden onder: “naar redelijke maatstaven niet onverwijld en adequaat”. Deze fractie merkt in dit kader op dat er veel vage termen in dit wetsvoorstel te vinden zijn, hetgeen met zich mee brengt dat de bepalingen voor meerdere interpretaties vatbaar zijn. Dit zou zeker niet het oogmerk zijn van een regelgeving, aldus bedoelde fractie.

Verder staat in artikel 6, tweede lid, vermeld: “De Mediaraad ... openbaar.” Gaarne zou de aan het woord zijnde fractie vernemen waarom dit onderscheid is gemaakt. Gelet op de belangrijke taak die de Mediaraden hebben om aan de zelfregulering door de media mede vorm te geven, vindt deze fractie, dat de mededeling openbaar moet worden gedaan. In dit wetsvoorstel noch in de Memorie van Toelichting worden de criteria voor gegrondverklaring van een klacht genoemd. Welke zijn de criteria die de Mediaraden moeten hanteren en door wie worden zij vastgesteld, wil bedoelde fractie weten.

Dezelfde opmerkingen gelden volgens deze fractie eveneens in het geval van artikel 7, tweede lid. In het kader van dit artikel merkt deze fractie ook op dat de onderhavige ontwerp-landsverordening gelijksoortig is aan de Nederlandse Mediawet. Is de Regering voornemens subsidie te verlenen aan de radio- en televisiestations, vraagt de aan het woord zijnde fractie.

M.b.t. artikel 6, vierde lid, wil de MAN-fractie bovendien weten in hoeverre een beroepsprocedure is vastgesteld. Dezelfde opmerking geldt in het geval van artikel 7, vierde lid.

Verder haalt de MAN-fractie aan dat op pagina 11 van de Memorie van Toelichting onder de kop “Artikelen 6 en 7” vermeld staat: “Omdat beoordeling...en de adverteerders,.....gedrag te voorkomen”. Thans vraagt

deze fractie of de woorden "en de adverteerders" niet abusievelijk in de bovenaangehaalde tekst zijn opgenomen aangezien adverteerders geen vertegenwoordiging hebben in dit orgaan.

Voorts haalt de MAN-fractie aan dat op pagina 11 van de Memorie van Toelichting onder dezelfde kop van "Artikelen 6 en 7" is opgenomen: "In beide artikelen.....(artikelen 27, 28 en 29)." Daarop aansluitend haalt de MAN-fractie aan dat de Raad van Advies m.b.t. artikel 6 en artikel 7 vraagtekens had geplaatst in verband met het aspect van onpartijdigheid. Ook bedoelde fractie heeft vele vraagtekens moeten plaatsen m.b.t. het aspect van de onpartijdigheid. Zodra een regeling een of meerdere artikelen bevat, die aan twijfel onderhevig zijn, zal deze in tegenstelling tot haar doelstelling meer problemen dan oplossingen brengen, aldus deze fractie. Daarom is zij er voorstander van om deze regeling aan te passen.

Bij vergelijking van artikel 9 van dit wetsvoorstel met artikel 9 van de Nederlandse Mediawet - die als basis voor de onderhavige ontwerp-landsverordening dient- blijkt dat de vergunning niet door de Minister maar door het Commissariaat van de Media wordt uitgegeven. Nu de Minister voor een onafhankelijke positie van de mediaraden heeft gekozen, wil deze fractie weten waarom de Regering niet gekozen heeft voor verlening van bevoegdheid aan het Commissariaat van de Media om de vergunningen uit te geven. Zodoende wordt voorkomen dat de Minister zich reeds vooraf gaat bemoeien met individuele programma's van de mediaorganisaties. Eveneens wenst deze fractie te weten of de Regering gedacht heeft aan het onmogelijk maken van de ontvangst van de signalen van de Venezolaanse radio- en televisiestations.

M.b.t. artikel 9, tweede lid, merkt de aan het woord zijnde fractie op dat dit wetsvoorstel steeds landsbesluiten, h.a.m., noemt waarvan hun inhoud voor de Staten niet bekend is. De regels die de Regering bij of krachtens landsbesluit, h.a.m., in de toekomst wenst te stellen dienen in de onderhavige ontwerp-landsverordening te worden vastgesteld. Wil de Regering deze toch bij landsbesluit, h.a.m., regelen, dan verzoekt zij de Regering bedoelde concept-landsbesluiten, h.a.m., vóór de verdere behandeling van dit wetsvoorstel aan de Staten toe te sturen.

Met verwijzing naar artikel 9, derde lid, vraagt de MAN-fractie waarom er een verschil is tussen de duur van de vergunning voor televisieprogramma's en die voor radio-programma's.

Uit artikel 9, vijfde lid, blijkt dat de Minister inzake de aanvraag tot verlening, wijziging of intrekking van een vergunning, binnen drie maanden na ontvangst van alle relevante bescheiden besluit en dat deze termijn met drie maanden kan

worden verlengd. Naar de mening van de MAN-fractie zijn deze termijnen te lang. Vaak komt er nog bij dat een besluit uitblijft, aldus deze fractie. Deze fractie beveelt de Regering aan een bepaling op te nemen die, indien de Regering binnen de voorgeschreven termijnen geen besluit neemt, vaststelt dat bij uitblijven van een besluit van de Regering dit gelijk is aan een positief besluit en dat de Regering op grond hiervan alsnog een positief besluit moet afgeven.

Artikel 9, tweede lid, stelt dat voorschriften en beperkingen geen bektrekking kunnen hebben op de inhoud van omroepprogramma's. Waarop hebben zij dan betrekking, wil deze fractie weten.

M.b.t. artikel 10, tweede lid, vraagt deze fractie zich af in hoeverre de Staten zich - door dit wetsvoorstel goed te keuren- op glad ijs begeven, aangezien de regels die bij of krachtens de landsbesluiten, h.a.m., gesteld zullen worden, hun niet bekend zijn.

V.w.b. artikel 11, eerste lid, wenst deze fractie te vernemen wat de criteria zijn waarop de onvolledigheid wordt getoetst.

Evenwel wenst de MAN-fractie een nadere uitleg te ontvangen over artikel 11, tweede lid onder b. Zij is de mening toegedaan dat bedoeld artikellid een subjectief karakter heeft. Dit artikel brengt bij haar de zaak van de luchtvaartmaatschappij "Insel Air" in herinnering. Ter voorkoming van subjectiviteit verzoekt deze fractie de Regering hiervoor de nodige aandacht. Bovendien beveelt zij de Regering aan om het gebruik van open termen zo veel mogelijk te vermijden.

Dezelfde opmerking geldt in het geval van artikel 12, tweede lid, onder c.

M.b.t. artikel 15, tweede lid, wenst deze fractie te weten wat de Regering wenst te bereiken met het bepalen van de hoeveelheid van reclameboodschappen en de maximumduur van reclameblokken.

Artikel 18 heeft betrekking op een vooraf te betalen eenmalige vergoeding. Deze fractie wil weten wanneer en aan wie deze vergoeding betaald moet worden. Voorts merkt deze fractie op dat de Minister op grond van artikel 18, tweede lid, na de Mediaraden te hebben gehoord, de hoogte van de vergoeding vaststelt. Zij adviseert de Regering om in alle artikelen waar de Minister alleen beslist, toe te voegen dat ook de Mediaraden c.q. de Ministerraad wordt gehoord. Dit om te voorkomen dat alle macht aan de minister toekomt.

Nu de Regering in artikel 20 bij of krachtens landsbesluit, h.a.m., regels kan stellen voor de door de aanbieder van een omroepzendnetwerk of een omroepnetwerk ter beschikking gestelde zendtijd aan politieke partijen en groeperingen, wenst deze fractie gaarne het betreffende concept landsbesluit, h.a.m., van de Regering te ontvangen voordat de voortzetting van de behandeling van de

onderhavige ontwerp-landsverordening plaatsvindt. Daarbij wenst deze fractie een nadere uitleg over dit artikel te ontvangen.

Dezelfde opmerking geldt tevens in het geval van artikel 21.

Gezien de complexiteit van dit wetsvoorstel en medegezien de op- en aanmerkingen van andere fracties m.b.t. de zwaarte van dit wetsvoorstel is de MAN-fractie de mening toegedaan dat het "Algemeen" onderdeel in de Memorie van Toelichting veel uitgebreider had moeten zijn. Zij zegt informatie over het klachttelefoonnummer 9222 aangaande de gedragscode, hetwelk reeds in het jaar 2005 werd geïntroduceerd, in het Algemeen onderdeel te missen. Bedoelde fractie zegt eveneens informatie te willen ontvangen over genoemd telefoonnummer. Hoeveel klachten en welke soorten klachten zijn er ingediend, vraagt deze fractie; door wie zijn ze ingediend en hoe is de onderverdeling naar soort, vraagt deze fractie. Hetgeen deze fractie uit deze gegevens wil afleiden is of het klachttelefoonnummer zijn doel wel of niet heeft bereikt. Zodoende zal het voor haar duidelijk worden of een strenge maatregel zoals introductie van deze regelgeving gerechtvaardigd is. Ook deze gegevens wenst zij te ontvangen vóór de verdere voortzetting van de behandeling van de onderhavige ontwerp-landsverordening.

V.w.b. de stichting TelAntil wenst de MAN-fractie de navolgende documenten te ontvangen: de statuten, de jaarrekeningen, de beleidsplannen, namen van de bestuursleden en jaarverslagen over de laatste drie jaren. Bovendien wil de aan het woord zijnde fractie een kopie ontvangen van het advies van de Commissie Mediabeleid -uitgebracht in 1995- over de hoofdlijnen voor een te voeren mediabeleid, dat vermeld wordt in de inleiding op de eerste pagina van de Memorie van Toelichting. Op deze wijze wordt deze fractie in staat gesteld zich een objectieve mening te vormen aangaande dit wetsvoorstel.

Voorts zegt de MAN-fractie te hebben vernomen dat niet alle radio- en televisiestations over een "wavesystem" beschikken. Gaarne wenst zij te weten in hoeverre deze informatie op waarheid berust. Eveneens wenst zij het te voeren beleid van de Regering dienaangaande te vernemen.

Vervolgens geeft bedoelde fractie aan de Regering in overweging om na te gaan in hoeverre het gestelde onder de kop "- De geschreven pers" op pagina 5 van de Memorie van Toelichting, een discriminatoire werking heeft.

Verder wil de MAN-fractie m.b.t. artikel 32 weten wat er met het personeel van zo'n omroepinstelling zal gebeuren wanneer de vergunning vervalt na verloop van een jaar na de datum van inwerkingtreding van deze landsverordening. In het licht van het hierbovengestelde verzoekt bedoelde fractie de Regering meer aandacht voor de overgangs- en slotbepalingen.

Tot slot adviseert deze fractie de Regering om de beschrijving van de doelstelling van de media in de considerans uit te breiden.

De P.A.R.-fractie acht de onderhavige ontwerp-landsverordening van groot belang daar deze het mediabeleid reguleert. Desondanks is deze fractie evenals de andere fracties van mening dat bij goedkeuring van de onderhavige ontwerp-landsverordening uiterste voorzichtigheid moet worden betracht.

Naar de mening van deze fractie moet artikel 1, eerste lid, onder e luiden: omroepprogramma: een elektronisch... met beeld- en/of geluidsinhoud, interactieve diensten;

Voor wat artikel 1, tweede lid, betreft, kaart de P.A.R.-fractie aan dat deze begripsbepaling ook geldt voor kranten en tijdschriften die niet tegen betaling verkrijgbaar zijn. Zij verzoekt de Regering de nodige wijziging aan te brengen. In het kader van artikel 2, tweede lid, onder e, wenst deze fractie te weten op welke wijze vaststelling van de reclamecode zal plaatsvinden. Wat zijn de normen die gebruikt moeten worden bij het opstellen van de reclamecode en de journalistieke gedragscode vermeld in artikel 2, tweede lid, onder e en f, vraagt bedoelde fractie.

Artikel 3, eerste lid, stelt dat het bestuur van elke Mediaraad uit een onafhankelijke voorzitter en ten hoogste vier andere leden bestaat. Deze fractie wenst te weten wat het minimum aantal leden van elk bestuur moet zijn. Daarbij merkt zij op dat de gemeenschap meer dan twintig radiostations en zoveel persorganen telt. Op welke wijze zullen bedoelde vier andere leden gekozen worden, vraagt deze fractie.

Evenzo wenst deze fractie m.b.t. artikel 3, zesde lid, te weten waarom de voorzitter de hoedanigheid van meester in de rechten of master of law moet bezitten.

M.b.t. artikel 4, eerste lid verzoekt bedoelde fractie de Regering een kopie van het reglement aan de Staten te doen toekomen.

V.w.b. artikel 5, eerste lid, wil deze fractie vernemen of de kosten van de beide Mediaraden reeds in de begroting voor het dienstjaar 2008 zijn opgenomen.

Artikel 6, tweede lid, stelt dat de Mediaraad de mededeling onderhands, openbaar of beperkt openbaar doet. De inhoud van deze zin is voor deze fractie niet geheel duidelijk, reden waarom zij een nadere uitleg hierover wenst te ontvangen. Eveneens wenst zij te vernemen op welke wijze de openbaarmaking plaatsvindt.

Zijn de regels waarop artikel 9, tweede lid, betrekking heeft afgeleid van de gedragscode, vraagt de P.A.R.-fractie. Welk verband bestaat er tussen deze twee, vraagt deze fractie voorts.

Naar de mening van bedoelde fractie moet de niet-overdraagbaarheid van de vergunning gerelativeerd te worden. Daarom verzoekt zij de Regering artikel 9, vierde lid, in heroverweging te nemen.

M.b.t. het woord "redelijkerwijs" opgenomen in artikel 11, tweede lid, onder c, wil deze fractie weten welke de maatstaven zijn die gehanteerd zullen worden. Zij geeft de Regering in overweging de criteria in dit artikellid nader uit te werken.

In artikel 13, eerste lid, staat vermeld: Een omroepinstelling verzorgt geen omroepprogramma met een overwegend eenzijdig politiek of overwegend religieus of geestelijk karakter. Wat zijn de gedachten die achter deze zin schuilgaan, vraagt bedoelde fractie. Eveneens vraagt deze fractie: Welke maatstaven worden gehanteerd bij de meting van "eenzijdig politiek karakter" en "religieus karakter"?

V.w.b. artikel 13, tweede lid, onder a, merkt deze fractie op dat de gedragscode geen deel uitmaakt van de opsomming. In het licht daarvan wenst zij te vernemen wat de Regering bedoelt met "of indruisen tegen het wettig gezag". Evenzo staat in artikel 13, tweede lid, onder e, vermeld: ".....geadresseerde berichten.....". Graag wenst deze fractie te vernemen wat daarmee wordt bedoeld.

Op grond van artikel 14, tweede lid, kan bij landsbesluit, h.a.m., worden voorzien in het opleggen van een verplichting aan de omroepinstellingen om een gedeelte van hun radio- onderscheidenlijk televisieprogramma te laten bestaan uit programma-onderdelen als bedoeld in het eerste lid. Over welk percentage heeft de Regering het, wil deze fractie weten.

Voorts wenst de P.A.R.-fractie te weten wat de toegevoegde waarde is van artikel 15, tweede lid.

M.b.t. artikel 16, eerste lid, zegt de aan het woord zijnde fractie niet te begrijpen wat er onder subliminale technieken wordt verstaan. Gaarne zou zij een nadere uitleg hierover willen ontvangen. Ook wenst zij dat de Regering enkele relevante voorbeelden geeft.

Tot slot wenst deze fractie in het kader van artikel 20 van de Regering vernemen wat onder persvrijheid dient te worden verstaan.

De P.N.P.-fractie is van mening dat hetgeen de onderhavige ontwerp-landsverordening regelt veel belangrijker is dan men zich voor kan stellen. Aan de ene kant tast dit wetsvoorstel het grondrecht, t.w. het recht van vrije meningsuiting, aan, terwijl het aan de andere kant zelfregulering mogelijk maakt, stelt deze fractie. Het uitgangspunt van bedoelde fractie is dat de Regering zo

min mogelijk zaken moet regelen, tenzij de ervaring leert dat de Regering zaken reguleren moet. Desondanks moet de Regering bij de regulering de nodige voorzichtigheid betrachten, aldus deze fractie.

Het lijkt de P.N.P.-fractie alsof de aan de Mediaraden toekomende taken zeer moeilijk zijn, aangezien een aantal taken een subjectief aspect heeft. Een voorbeeld hiervan is de reclamecode die door de Mediaraden moet worden opgesteld. Het zijn deskundigen – afkomstig uit verschillende belangengroepen – die in deze Mediaraden worden benoemd om de reclamecode op te stellen. De vraag is nu hoe de Mediaraden bedoelde reclamecode zullen kunnen opstellen, terwijl elke belangengroep een andere benadering heeft, brengt deze fractie naar voren. Na een voorbeeld te hebben gegeven van een reclameboodschap waarbij een hond algeheel onder de schurft op de beeldbuis ten toon komt, wil deze fractie weten wat het beleid is dat in dergelijke gevallen wordt gevoerd.

Vervolgens wenst deze fractie te weten in hoeverre een verplichting op de media rust om opname te doen van alle programma's. Als er een verplichting bestaat wil deze fractie dan vernemen of er ook gecontroleerd wordt of dit inderdaad plaatsvindt.

Wat betreft artikel 2, tweede lid, onder f, vraagt de P.N.P.-fractie of de reclamecode slechts eenzijdig werkt. Het komt vaak voor dat journalisten op een niet correcte manier worden behandeld, aldus deze fractie. Daarom wil zij weten of de onderhavige ontwerp-landsverordening in de mogelijkheid voorziet dat de Mediaraden, wanneer nodig, de journalist in bescherming kunnen nemen.

Deze fractie is voorts van mening dat de Regering m.b.t. artikel 16, eerste lid, zich op glad ijs begeeft. Beelden of geluiden beïnvloeden de ene persoon anders dan de andere persoon. Hoe zou de Mediaraad kunnen bepalen wanneer beelden of geluiden wel of niet in die zin beïnvloeden, vraagt de aan het woord zijnde fractie. Bedoelde fractie ervaart dit artikellid als zeer subjectief, reden waarom zij de Regering in overweging geeft dit artikellid te herzien.

M.b.t. artikel 34 wenst deze fractie te vernemen rond welk tijdstip deze landsverordening in werking zal treden. Bovendien wenst zij te vernemen of er meerdere handelingen verricht moeten worden voordat de landsverordening in werking kan treden.

Voorts wenst de P.N.P.-fractie een nadere uitleg te ontvangen over de "Must-carry verplichting" vermeld op pagina 4 van de Memorie van Toelichting.

Verder haalt deze fractie aan dat de Regering op pagina 11 van de Memorie van Toelichting aangeeft dat de kosten van elke Mediaraad op jaarbasis begroot worden op NAF 20.000,--. Deze fractie wenst te weten of deze gelden reeds begroot zijn.

In het verlengde van artikel 2, tweede lid, onder g, vraagt bedoelde fractie of de Mediaraden ter behandeling van de klachten niet bijeen moeten komen. Daarbij merkt deze fractie op dat artikel 2, tweede lid een zeer belangrijke plaats inneemt; hier is er sprake van een enuntiatieve opsomming. Gaarne zou deze fractie willen vernemen wat bedoeld wordt met "Naast andere taken".

V.w.b. artikel 2, tweede lid, onder a, wenst bedoelde fractie voorbeelden te ontvangen van andere vormen van massacommunicatie. In het verlengde van bedoeld artikel wenst deze fractie te weten wie verantwoordelijk is voor programma's die ingekocht worden. Tegen wie dient in zo'n geval de klacht te worden ingediend, wil deze fractie weten. Daarbij wenst zij ook te weten wie aansprakelijk is in gevallen waarbij anonieme luisteraars tijdens "call in-programma's" bellen waarbij derden uitgescholden en/of vernederd worden. Evenzo wil de P.N.P.-fractie weten of ook de regulering van het zogenaamde "delay-system" in dit wetsvoorstel zal worden opgenomen.

M.b.t. artikel 20, eerste lid, vraagt deze fractie of het concept-landsbesluit, h.a.m., gereed is. Gaarne zouden de Staten vanuit hun functie als medewetgever bedoeld concept van de Regering ontvangen, hetgeen evenzeer geldt voor artikel 13, eerste lid.

Recentelijk ontstond een discussie over het vergunningsrecht. Gaarne ontvangt deze fractie een lijst met namen van degenen die het vergunningsrecht niet hebben betaald en wat de achterstand in betaling is. Bovendien wil bedoelde fractie van de Regering vernemen wat de plannen zijn m.b.t. deze wanbetalers. Evenzo wil deze fractie weten hoeveel radio- en televisiestations er zijn in het eilandgebied Curaçao.

Tenslotte wil de P.N.P.-fractie de statuten van de stichting TelAntil ontvangen.

De Forsa Korsou-fractie is van mening dat het voorliggende wetsvoorstel zeer belangrijk is; zij gaat ervan uit dat er beweegredenen zijn waarom de Regering zo'n wetsvoorstel aan de Staten heeft aangeboden. Desondanks wil zij eraan herinneren dat democratie en grondrechten, zoals vrijheid van meningsuiting en persvrijheid, hierbij op het spel staan. Daarom moet men heel voorzichtig te werk gaan om te voorkomen dat aan het essentiële getornd wordt. Naar haar mening bevat dit wetsvoorstel vele "open ends". Het feit dat de Regering ervoor kiest om zoveel onderdelen bij of krachtens landsbesluit, h.a.m., en ministeriele beschikkingen te regelen, moet een signaal zijn dat het nog niet duidelijk is wat er gedaan zal moeten worden, aldus bedoelde fractie. Het andere extreem is dat men heel goed weet wat men gaat doen doch men wil dit niet in de regeling opnemen, aldus de Forsa Korsou-

fractie. Verder is zij de mening toegedaan dat dit wetsvoorstel zo concreet mogelijk moet worden opgesteld; de Regering zal echter wel met limitatieve opsommingen te werk moeten gaan. Door te vermijden dat bepaalde onderdelen bij landsbesluit, h.a.m., en ministeriele beschikkingen worden geregeld wordt inmenging door de Regering voorkomen.

Naast het groot aantal onderwerpen dat bij of krachtens landsbesluit, h.a.m., geregeld worden, wenst deze fractie in artikel 4, eerste lid, een andere vorm van inmenging door de Regering te signaleren. Elke Mediaraad stelt een reglement op, doch elk reglement alsmede wijzigingen daarvan behoeven de goedkeuring van de Minister.

M.b.t. artikel 3, vijfde lid, merkt deze fractie op dat andere leden van de Mediaraad in tegenstelling tot de voorzitter de andere representatieve organisaties zijn. Zij zegt niet te kunnen begrijpen waarin de onafhankelijkheid van de voorzitter haar grondslag vindt, aangezien de voorzitter per slot van rekening bij landsbesluit, h.a.m., wordt benoemd. Daarbij vraagt bedoelde fractie m.b.t. artikel 3, tweede lid, of bedoelde organisaties reeds bestaan. Indien ja, dan verzoekt de Forsa Korsou-fractie aan de Regering om de namen van deze organisaties in de Memorie van Toelichting te vermelden.

Verder verzoekt bedoelde fractie de Regering om de landsbesluiten, h.a.m., opgenomen in artikel 9, tweede lid, aan de Staten te doen toekomen.

Voorts merkt de Forsa Korsou-fractie op dat de tekst onder "Must-carry verplichting" verband hield met de herstructurering van de Nederlandse Antillen die zich rondom 1985 afspeelde. Daarom geeft zij de Regering in overweging de tekst in kwestie te schrappen.

Tenslotte wil deze fractie weten in hoeverre de mediaorganisaties die hierbij betrokken zijn een uitleg over dit wetsvoorstel hebben ontvangen en in de gelegenheid zijn gesteld hun mening daarover kenbaar te maken.

De F.O.L.-fractie zegt de onderhavige ontwerp-landsverordening volledig te ondersteunen. Zij is de mening toegedaan dat het hoog tijd is geworden dat regels inzake het mediabeleid worden vastgesteld. Bedoelde fractie wil weten of de Regering een reactie van Prensa Uni heeft ontvangen. Indien ja, dan zou zij graag een kopie daarvan willen ontvangen. Voorts haalt zij aan dat het Land Aruba voornemens is regels inzake mediabeleid vast te stellen. Draagt de Regering hier kennis van en welke zijn de verschillen en de samenhang tussen deze wetsvoorstellen, vraagt deze fractie. Verder wil de F.O.L.-fractie weten hoeveel radiostations de Nederlandse Antillen tellen. Gaarne ontvangt zij een specificatie per eilandgebied.

fractie. Verder is zij de mening toegedaan dat dit wetsvoorstel zo concreet mogelijk moet worden opgesteld; de Regering zal echter wel met limitatieve opsommingen te werk moeten gaan. Door te vermijden dat bepaalde onderdelen bij landsbesluit, h.a.m., en ministeriele beschikkingen worden geregeld wordt inmenging door de Regering voorkomen.

Naast het groot aantal onderwerpen dat bij of krachtens landsbesluit, h.a.m., geregeld worden, wenst deze fractie in artikel 4, eerste lid, een andere vorm van inmenging door de Regering te signaleren. Elke Mediaraad stelt een reglement op, doch elk reglement alsmede wijzigingen daarvan behoeven de goedkeuring van de Minister.

M.b.t. artikel 3, vijfde lid, merkt deze fractie op dat andere leden van de Mediaraad in tegenstelling tot de voorzitter de andere representatieve organisaties zijn. Zij zegt niet te kunnen begrijpen waarin de onafhankelijkheid van de voorzitter haar grondslag vindt, aangezien de voorzitter per slot van rekening bij landsbesluit, h.a.m., wordt benoemd. Daarbij vraagt bedoelde fractie m.b.t. artikel 3, tweede lid, of bedoelde organisaties reeds bestaan. Indien ja, dan verzoekt de Forsa Korsou-fractie aan de Regering om de namen van deze organisaties in de Memorie van Toelichting te vermelden.

Verder verzoekt bedoelde fractie de Regering om de landsbesluiten, h.a.m., opgenomen in artikel 9, tweede lid, aan de Staten te doen toekomen.

Voorts merkt de Forsa Korsou-fractie op dat de tekst onder "Must-carry verplichting" verband hield met de herstructurering van de Nederlandse Antillen die zich rondom 1985 afspeelde. Daarom geeft zij de Regering in overweging de tekst in kwestie te schrappen.

Tenslotte wil deze fractie weten in hoeverre de mediaorganisaties die hierbij betrokken zijn een uitleg over dit wetsvoorstel hebben ontvangen en in de gelegenheid zijn gesteld hun mening daarover kenbaar te maken.

De F.O.L.-fractie zegt de onderhavige ontwerp-landsverordening volledig te ondersteunen. Zij is de mening toegedaan dat het hoog tijd is geworden dat regels inzake het mediabeleid worden vastgesteld. Bedoelde fractie wil weten of de Regering een reactie van Prensa Uni heeft ontvangen. Indien ja, dan zou zij graag een kopie daarvan willen ontvangen. Voorts haalt zij aan dat het Land Aruba voornemens is regels inzake mediabeleid vast te stellen. Draagt de Regering hier kennis van en welke zijn de verschillen en de samenhang tussen deze wetsvoorstellen, vraagt deze fractie. Verder wil de F.O.L.-fractie weten hoeveel radiostations de Nederlandse Antillen tellen. Gaarne ontvangt zij een specificatie per eilandgebied.

Vervolgens merkt zij op dat bepaalde zendstations amper opnames doen door vastlegging met film-, foto- of geluidsapparatuur. Staan in hun vergunningen vermeld dat zij slechts opnames mogen doen, vraagt bedoelde fractie.

Menigmaal staat er op televisiescherm het onderschrift dat het betrokken televisiestation niet verantwoordelijk is voor de inhoud van een bepaald programma. Wie is dan in zulk een geval verantwoordelijk, vraagt de F.O.L.-fractie.

Zij wenst de antwoorden op de gestelde vragen te ontvangen voordat de verdere behandeling wordt voortgezet.

De D.P.-Bonaire-fractie zegt toe te juichen dat er een poging wordt gedaan om het mediabeleid te reguleren. Desondanks moet zij opmerken dat regulering van de media ook een gevaar kan behelzen. Verder uit deze fractie haar bezorgdheid over de gedane uitlatingen van de huidige Minister van Onderwijs en Cultuur tijdens een interview op een radiostation.

Vervolgens acht de D.P.-Bonaire-fractie het vooral voor de wetsgeschiedenis zeer van belang om hetgeen de Raad van Advies onder de kop "Algemeen deel" van zijn advies naar voren heeft gebracht, aan te halen. Hij citeert: "Het functioneren van het medialandschap raakt immers rechtstreeks de kwaliteit van de democratie, de economie en de samenleving." Voorts citeert hij: "In dit kader acht de Raad het raadzaam dat specifieke aandacht besteed wordt aan de fundamentele waarden die aan het mediabeleid ten grondslag dienen te liggen te weten: vrijheid en gelijkheid, pluriformiteit, onafhankelijkheid en toegankelijkheid. Naar de mening van de Raad dienen ook de waarden kwaliteit, sociale samenhang en bescherming van de persoonlijke levenssfeer een plaats te krijgen in het mediabeleid." Het mediabeleid moet bij de tijd zijn en dient steeds te worden aangepast, vindt deze fractie.

Gaarne ontvangt de D.P.-Bonaire-fractie van de Regering: een kopie van het advies van de Commissie Mediabeleid uitgebracht in 1995 over de hoofdlijnen voor een te voeren mediabeleid, alle concept-uitvoerings-besluiten en de conceptreglementen vermeld in dit wetsvoorstel, een kopie van de conceptstatuten van de op te richten stichtingen en een kopie van de reacties van de eilandgebieden Curaçao en Bonaire op dit wetsvoorstel. Bovendien wil deze fractie vernemen hoeveel vergunningen voor radiostations zijn verstrekt in de Nederlandse Antillen en hoeveel vergunningsverzoeken gesplitst per eilandgebied nog behandeld moeten worden.

Voor wat betreft artikel 1, eerste lid, onder q, vraagt de D.P.-Bonaire-fractie of ook politieke reclames hieronder vallen.

Voorts vraagt bedoelde fractie wie de bevoegdheid bezit om te bepalen of een omroepprogramma zoals vermeld in artikel 13, eerste lid, een overwegend eenzijdig politiek - of overwegend religieus karakter heeft. Eveneens vraagt deze fractie waarom geen verbodsbepaling voor reclameboodschappen in dit wetsvoorstel is opgenomen evenals voor omroepprogramma's dit het geval is. Na artikel 15, eerste en tweede lid te hebben aangehaald, merkt deze fractie op dat zij in dit wetsvoorstel geen beperking m.b.t. reclameboodschappen heeft kunnen vinden. Wat zou de reden zijn, vraagt de aan het woord zijnde fractie. M.b.t. artikel 16, eerste en tweede lid, vindt deze fractie dat de definities voor de termen subliminale technieken en sluikreclame onder Hoofdstuk I. BEGIPS-BEPALINGEN moeten komen te staan. Zij vraagt de aandacht van de Regering hiervoor.

Eenzijds stelt de Regering op pagina 3 van de Memorie van Toelichting dat de Mediaraden de rechtsvorm van een stichting krijgen, waarmee hun onafhankelijkheid van de overheid wordt benadrukt. Anderzijds kent de Minister zich, aldus deze fractie, in artikel 21 een wettelijk recht toe om naar het haar dunkt de aanbieder van een omroepzendnetwerk of een omroepnetwerk opdrachten te geven. Gaarne ontvangt deze fractie een nadere uitleg daaromtrent. Hetzelfde geldt voor artikel 22, eerste en tweede lid. Daarbij wenst zij te vernemen waarop artikel 22, eerste lid, slaat. De D.P.-Bonaire-fractie zegt het eerste en tweede lid van genoemd artikel niet te kunnen plaatsen.

De U.P.B.-fractie zegt niet in herhaling te willen vervallen, doch is van mening dat het mediabeleid gereguleerd moet worden. Desondanks moet zij aangeven dat vele aspecten van deze ontwerp-landsverordening teveel ruimte aan het bevoegde gezag open laat om naar eigen goedvinden daaraan invulling te geven.

Aangezien de staatkundige vernieuwingen in het vooruitzicht staan zal deze regeling niet gelden voor de BES-eilanden. Daarom moeten thans de wensen van de eilandgebieden Curaçao en Sint Maarten centraal staan, daar deze regeling voor hen zal gelden, aldus de U.P.B.-fractie.

Ook deze fractie is van mening dat bij de goedkeuring van dit wetsvoorstel voorzichtigheid zal moeten worden betracht.

De D.P.-Sint Eustatius-fractie is de mening toegedaan dat wanneer het gaat om vrijheid van meningsuiting men zich heel voorzichtig moet opstellen bij het vaststellen van regels om bepaalde aspecten te waarborgen. Naar haar mening bevat de onderhavige ontwerp-landsverordening vele artikelen die niet

eenduidig zijn. Deze bevat teveel vage termen, waardoor interpretatie van de regels naar een zeer gevaarlijke richting uit kunnen gaan. Een voorbeeld hiervan is artikel 6, tweede lid; een mededeling kan openbaar of niet openbaar zijn, beperkt openbaar bestaat niet, aldus deze fractie.

Verder is de D.P.-Sint Eustatius-fractie van mening dat het venijn voornamelijk in artikel 32 zit. Zij heeft de indruk dat de Regering met dit artikel hetgeen reeds verkeerd is gegaan, wil corrigeren. In de tweede volzin van artikel 13, eerste lid, is te lezen dat een omroepinstelling geen omroepprogramma met een overwegend eenzijdig politiek of overwegend religieus of geestelijk karakter mag verzorgen. In het verlengde van het hierboven vermelde merkt deze fractie op dat een adventisten omroepinstelling op Sint Eustatius recentelijk een vergunning had gekregen. De vraag die nu rijst is, wat zal dan over een jaar met deze omroepinstelling moeten gebeuren? Gaarne ontvangt zij een reactie van de Regering hierover.

Tot slot merkt deze fractie op dat zij met de Forsa Korsou-fractie eens is met het feit dat de Regering ervoor kiest om zoveel onderdelen bij of krachtens landsbesluit, h.a.m., en ministeriele beschikkingen te regelen, dat een teken is dat het nog niet duidelijk is wat er gedaan zal moeten worden.

Aldus vastgesteld in de vergadering van de Centrale Commissie van de 26ste september 2007.

De Rapporteur

P.J. Atacho.

